

TÁRHAZ

I. évfolyam 4. szám – 2003. december

Téma: WHAT IS PENTECOST

James Bridges

Pünkösd - Új erő a tanúskodáshoz és a szolgálathoz 1

Péter a Pünkösd jelentőségét hirdette, a tömeg pedig tanácstalan volt: „Mit jelent ez? Mit tegyünk?” – kérdezték. Ebben az írásban ezekre a fontos kérdésekre keressük a biblikus válaszokat

Charles Crabtree

Pünkösd a gyüleketeben 5

Honnan tudhatjuk, hogy valóban a Szent Szellem munkálkodik a Gyülekezetben? Gondolatébresztő cikk azok számára, akik nincsenek megelégedve gyülekezetük jelenlegi helyzetével

Dr. Gordon Anderson

Miért fontos a pünkösd napja a pünkösdi hívőknek 8

Vajon Pünkösd napja példa gyanánt adatott a Gyülekezet számára, vagy csupán egyháztörténelmi esemény, mely nem ismétlődő? A cikk írja négy okot tár fel, melyek alapján Pünkösd napja különös jelentősége bontakozik ki

Interjú

Pünkösd az amerikaipolitikai kultúrában 12

John Ashcroft, az Amerikai Egyesült Államok igazságügy-minisztere, egyben az Assemblies of God pünkösdi felekezet elkötelezett tagja, a szellemi értékekről zajló nyilvános vitával kapcsolatban a kormányzat szerepét taglalja, valamint a hívő ember amerikai közhivatalokra gyakorolt hatásáról szól

Dr. Gary B. McGee

Csak higgy! Minden lehetséges! Smith Wigglesworth ébredési öröksége 15

Ki volt Smith Wigglesworth? Miért hívják gyakran a Hit apostolának?

Dr. Anthony D. Palma

Szótanulmány – kimondhatatlan fohászokodás 21

Exegetikai vizsgálódás a Róma 8:26 igevers alapján – mit jelent mindez a Szent Szellem munkájára nézve

Douglas A. Oss

Kegyelmi ajándékok napjaink gyülekezetében 23

Első rész egy sorozatban, amely a kegyelmi ajándékok működésének főbb közösségi és személyes áldásait mutatja be a Szentírás alapján

Sam Farina

Hatékony meghívás 25

Mi az igehirdetés befejezésének leghatékonyabb módja? Kulturális kérdés ez, vagy bibliai? A hallgatóság döntésre vezetéséről és annak időszzerűségéről szóló fejtegetés

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

HIVATKOZUNK VAGY HAGYATKOZUNK RÁ?

Mármint a Szentlélekre! A pünkösdieket világszerte arról ismerik, hogy szeretnek beszélni Jézusról és a Szentlélekről.

Ma más egyházakban is a teológiai gondolkozás fókuszába került a Szentlélek munkája. Karl Barth, a neves teológus, aki számos krisztológiai művet írt, élete vége felé úgy nyilatkozott, ha fiatalabb lenne, többet foglalkozna pneumatológiával.

De elég-e csak beszélni a Szentlélekről? Kétségtelenül hívő életünknek, gyülekezeteinknek, egyházainknak nagy szüksége van a Lélek erőteljesebb munkájára! Mi pedig olykor nem vesszük figyelembe őt, máskor csak hivatkozunk rá, van úgy is, hogy kétségbeesetten akarjuk „rávenni” akaratunk kiszolgálására. Mindhárom magatartás helytelen. Ha jól akarunk viszonyni Hozzá, a legjobb, amit tehetünk, ha ráhagyatkozunk.

Ő a bölcsességnek és kijelentésnek Lelke, ezért támaszkodjunk bátran rá, amikor az Igét hirdetjük, vagy lelkipozást végzünk. Ő feddi meg a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében, tehát csak vele együtt van értelme az evangélizációnak.

Megszentelődésünkért munkálkodni nélküle értelmetlen fáradozás, hiszen Ő a szentség Lelke.

Folyamatos jelenléte biztosítja életünkben a Lélek gyümölcsét.

Ha nem egyéni ambícióink erősítése végett, különböző teológiai látásaink hitelesítéséért hivatkoznánk sűrűn rá, hanem mernénk kiszolgáltatni magunkat neki, kevesebb repedés csúfítaná Isten hajlékát.

Viszont megvalósulna, amiről Pál apostol írt az Efézusi levélben.

„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkö pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.” (Efézus 2:19–22)

Pataky Albert

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság:

Fábián Attila (EPK)

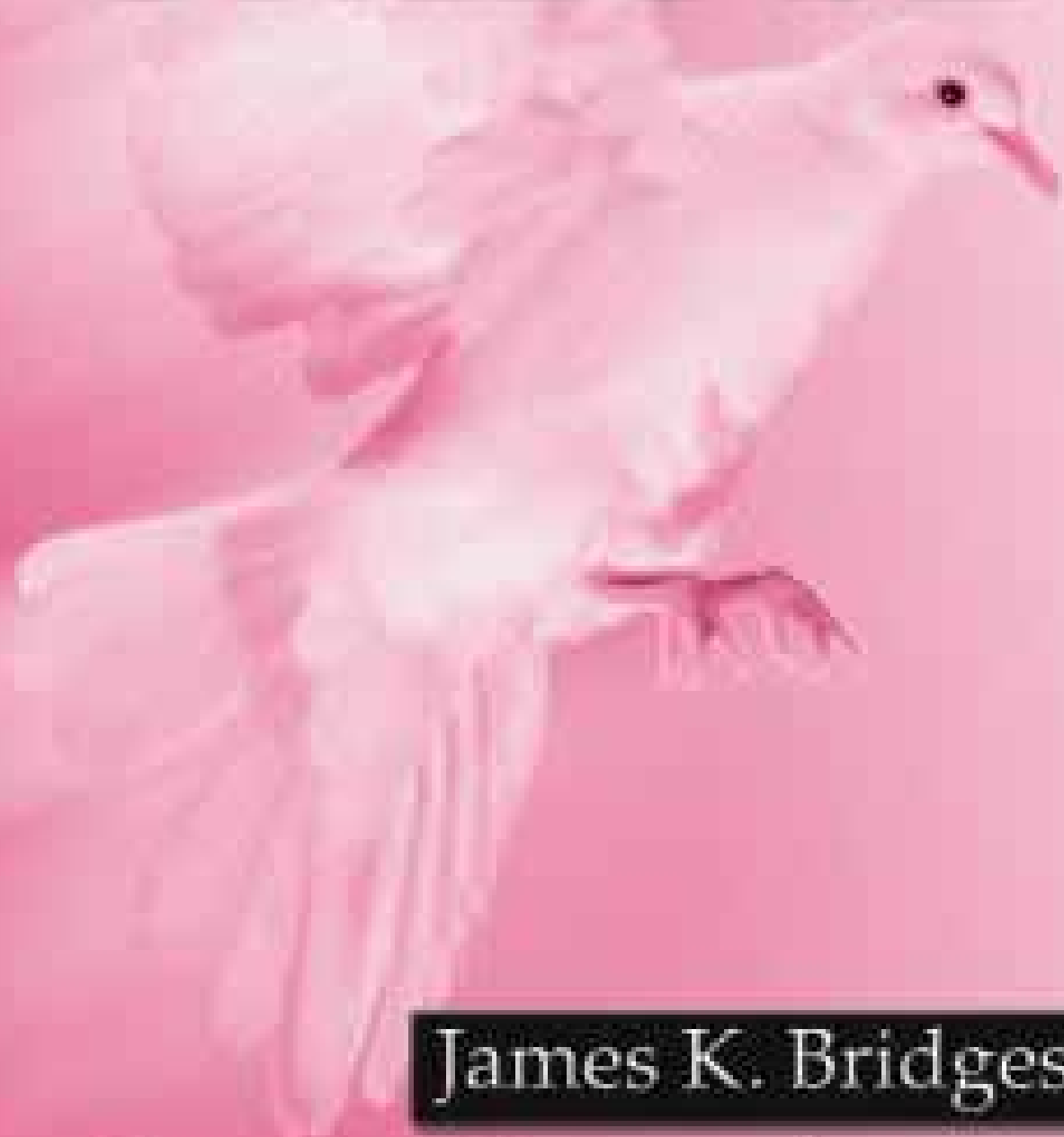
Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselőjében)

Rick Wislocky (Assemblies of God képviselőjében)

Magyar fordítás © 2003 Makovei Róbert, Gulyás Melinda; Nyelvi lektor: Tóth S. Ibojya, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

PÜNKÖSD

James K. Bridges

ÚJ ERŐ A TANÚSKODÁSHOZ
ÉS A SZOLGÁLATHOZ

BEVEZETÉS

Az Apostolok cselekedetiről írt könyv megörökíti Péter első Pünkösdi prédikációját. Ahhoz a főként zsidókból álló nagy sokasághoz szólt, amely a világ különböző országaiból gyűlt össze Jeruzsálemben a Pünkösöd megünneplésére. Az egybegyűltek figyeltek arra a 120 galileai zsidóra, akik érthetően szóltak azoknak a nyelveken, amelyeken a több mint 15 országból az ünnepre érkezett zsidók beszéltek.

A tömeg tudni akarta: „*Mi akar ez lenni?*” (Cselekedetek 2:12) Néhányan úgy vélték, hogy ez a 120 ember mind részeg. Péter azonban emlékeztette őket arra, hogy a napnak hányadik órája van. Egyébként is, ki látott még olyan részeg embert, aki folyékonyan beszél akár a saját anyanyelvén? Mennyivel kevésbé lenne képes erre egy idegen nyelven?

Péter ekkor a Szent Szellem kenete alatt elkezdett beszélni (Cselekedetek 2:14). Elkezdve a Jóel 2:28–32 alapján, Péter meghirdette a Pünkösöd jelentését. Beszéde újabb kérdést váltott ki a hallgatókból: „*Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?*” (Cselekedetek 2:37)

A Szent Szellem hatalmas kiáradása miatt, ami ezekben az utolsó időkben is zajlik, ez a két kérdés továbbra is felvetődik. Fontos, hogy mindenki világosan lássa, mit jelent a Gyülekezet életében a Szent Szellem eljövetele, és hogy mit tehet a hívő ember, hogy a Szent Szellem drága ajándékát megkapja.

A PÜNKÖSD A VALÓSÁG ÚJ KORSZAKÁT JELENTI A GYÜLEKEZETNEK

Péter azzal kezdte magyarázatát, hogy rámutat a prófécia beteljesedésére (Cselekedetek 2:16–17). Pünkösöd után többé már nem az Ószövetség tipológiájában élünk, hanem az Újszövetség valóságában

és beteljesedésében. Amiben mi élünk, az többé nem az árnyék, hanem a valóság.

A mi pászkánk már nem pusztán egy ünnep, hanem egy Személy: Krisztus a mi pászkabarányunk (1 Korinthus 5:7). Többé a Pünkösöd sem csupán mezőgazdasági ünnep: a Szent Szellem a mi Pünkösödünk. A Cselekedetek 6:7 megállapítja: „*Igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek*”. El tudjuk képzelni, micsoda örömük volt azoknak a papoknak, akik szolgálatuknál fogva állatokat áldoztak, amikor beléptek a Krisztusnak való szolgálat valóságába, aki „*áldozatával eltörölte a bűnt*” (Zsidók 9:26)?

Pünkösöd napja eljött a maga teljességében. Eljött Ő maga, Akit a Pünkösöd ünnep előrevetített, Ez az ünnep más volt, mint az előzőek, hiszen kitöltetett a megígért Szellem, eljött a megígért Vigasztaló. A Valóság érkezett meg. Többé nem rituálék és ceremóniák formájában szolgáljuk Istent, hanem Szellemben és igazságban.

A PÜNKÖSD AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK ÚJ BIZONYÍTÉKA

Péter kifejtette, hogy az események azt bizonyítják, hogy a mennyben történt valami (Cselekedetek 2:33). A tanítványok nem hallották és nem látták Jézust, amióta Ő felemeltetett a mennybe, mintegy 10 nappal Pünkösöd előtt (Cselekedetek 1:9). A Szent Szellem csodálatos kitöltetése megerősíti, hogy Jézus megérkezett a mennybe, és beváltotta ígéretét, hogy elküldi az Ő gyülekezetének azt a megígért másik Vigasztalót, az igazság Szellemét (János 14:16; 15:26). Jézus él, és Ő az Egyház Feje. Ő vezeti, védelmezi, építi és megerősíti az Ő testét a Szent Szellem által. Valamennyiszer egy hívő a Szent Szellem keresztségében részesül, ez annak jele, hogy a mi feltámadott Urunk az Ő mennyi trónusáról betöltötte szolgálatát az Ő egyházáért.

El tudjuk képzelni, micsoda örömük volt azoknak a papoknak, akik szolgálatuknál fogva állatokat áldoztak, mikor beléptek a Krisztusnak való szolgálat valóságába, aki „áldozatával eltörölte a bűnt” (Zsidók 9:26)?

A PÜNKÖSD A TELJESSÉG ÚJ MEGTAPASZTALÁSÁT JELENTI

Jóel prófécijából kitűnik, hogy a Szent Szellem kitöltetése túlradó módon történt. Fiatalok és idősek, férfiak és nők, szolgák és szabadok egyaránt megkapják ajándékát. Ez a kitöltetés olyan túlradáshoz vezet, hogy minden hívő abból él és szolgál (Cselekedetek 2:17–18).

A Cselekedetek könyve a teljesség könyve (Cselekedetek 2:4). Az Ósegyház történetéről szóló művében Lukács úgy ábrázolta a szereplőket, mint akik tele vannak felháborodással, irigységgel, félelemmel, csodálkozással, dühvel, az ördöggel, vagy éppen teljesek a hittel, szeretettel, bölcsességgel, erővel, örömmel, jó cselekedetekkel, az Igével és a Szent Szellemmel.

Mindenki telve van valamivel, és mi dönthetjük el, hogy mivel teljesedünk be: a jóval, vagy a gonosszal. Az Úrnak azonban az a célja, hogy Szent Szellemmel teljesedjünk be, akinek gyümölcsét és ajándékait Isten megadhatja nekünk. A Pünkösöd azt jelenti, hogy a Szent Szellemmel való beteljesedés gazdagságát élhetjük meg. Borzasztó dolog a testies élet mocsarában vesztegelni, amikor az Úr mennyivel többet tartogat a számunkra! Ezért tehát *„ne szégedjete meg bortól, ... hanem teljete meg Lélekkel!”* (Efézus 5:18).

A PÜNKÖSD A SZENT SZELLEM SZEMÉLYÉNEK ÚJ MEGNYILVÁNULÁSA A HÍVŐ EMBER ÉLETÉBEN

Lukács, a Szent Szellemtől ihletve, egy új mintát adott nekünk az Cselekedetek 2:4-ben a Szent Szellem keresztségre nézve. Ez mérce a Gyülekezete számára, mert a pogányok keresztségét is ezen mérték le (Cselekedetek 11:15).

Vannak, akik megkérdőjelezik, hogy az Cselekedetek 2:4 valóban minta lenne az

Szent Szellem keresztségre nézve, ugyanis úgy vélik, hogy ennek az ígének az alapján a szél és a tűz ugyancsak meg kell jelenjen, valahányszor valaki a Szent Szellem keresztségben részesül. Az ekképpen gondolkodók azonban nem veszik figyelembe, hogy a szél és tűz a Szent Szellem jelképe volt, és a beteljesedést hirdette a Pünkösöd napján. Többé nem az eredeti Pünkösödöt ünnepeljük, hanem a Szent Szellem eljövételét. A nyelveken szólás nem jelkép, hanem a Szent Szellem személyének a megnyilvánulása. Többé nincs szükségünk a szimbólumokra, de mindig is szükségünk lesz a Szent Szellem jelére – a nyelveken való szólásra – a Szent Szellem keresztség kezdeti fizikai bizonyítékára.

„Megtelték mind... és... kezdtek beszélni” – ez a sorrend. Az összetett mondat két állítmánya jelzi, hogy amint beteljesedtek Szent Szellemmel, mind a 120-an elkezdtek más nyelveken szólani, de nem maguktól, hanem amint a Szent Szellem adta nekik, felhasználva az ő nyelvüket és hangszalagjaikat.

A Szent Szellem nem néma. Ő megszólal, mert Ő személy. Ő nem pusztán erő vagy hatás; Ő az Istenség harmadik személye. Ő betölt (Cselekedetek 2:4), bemerít (1:5), leszáll (8:16), kitöltetik (2:33) – ezért elképzelhetetlen, hogy ne mint személy szólalna meg.

Az Úr Jézus Krisztus azt ígérte, hogy tanítványait olyan jelek követik, mint pl. *„új nyelveken szólnak”* (Márk 16:17). Az itt felsorolt öt jel közül az Úr a nyelveken szólást jelölte meg, mint a Szent Szellem jelenlétének és keresztségének kezdeti, fizikai bizonyítékát.

Nem valószínű, hogy az a Szellem, Aki egyébként megszólal, beszél, miután lakozást vesz a hívő emberben, abbahagyná a beszédet, mint az Ő megnyilvánulásának annyira jellemző formáját. Péter a keresztség két jellemzőjét említi, amikor kijelenti, hogy a Szent Szellem kitöltetése olyan valami, amit *„látunk és hallunk”* (Cselekedetek 2:33). Amikor a Szent Szellem kitölte-

**A Szent Szellem
csodálatos
kitöltetése
megerősíti, hogy
Jézus megérkezett
a mennybe,
és beváltotta
ígéretét, hogy
elküldi az Ő
gyülekezetének
a megígért másik
Vigasztalót**

téséről olvasunk a Cselekedetek könyvében, valahányszor Lukács leírja a történeteket, ott mindig van valami látni és hallanivaló. Mivel a nyelveken szólás a hívő ember épülésére és áldására van, a Szent Szellem természetével összeegyeztethetetlen, hogy ne szólaljon meg a betöltekezett hívőn keresztül. Sőt a Szent Szellem arra törekszik, hogy minden egyes hívőt személy szerint betöltsön, amely által az illető képes lesz a Szent Szellem által rendszeresen kommunikálni Istennel, hogy épüljön és megerősödjön. Amikor a hívő ember a Szent Szellem keresztségében részesül a Cselekedetek 2:4 mintája alapján, nem szabad, hogy kételkedjék a nyelveken szólás azonnali megjelenésében. Amikor valaki betöltekezik, meg is szólal.

A PÜNKÖSD ÚJ ERŐ A BIZONYSÁGTÉTELHEZ ÉS A SZOLGÁLATHOZ

Akárcsak a mi Urunk, mi magunk is a Szent Szellem erejével kell, hogy végezzük szolgálatunkat és bizonyágtételünket. Lukács evangéliumának 3. fejezete arra tanít bennünket, hogy Jézus addig nem kezdte el szolgálatát, amíg nem kapott erőt a Szent Szellemtől. A mi erőforrásunk is a Szent Szellem (Cselekedetek 1:8).

A mi Urunk, földi szolgálatának idején a Szent Szellem hordozója volt, most Ő az, aki bemeit minket Szent Szellembe (Lukács 3:16). Ugyanaz a Szent Szellem, aki felkente Jézust, és aki betöltötte az apostolokat is, felügyeli az Isten Igéjét a világban ma is. Ez az igazi apostoli folytonosság, a Szent Szellem kenetének továbbadása, amely felhatalmazza az egymást követő generációk hívőit az elveszett világ felé való bizonyágtételre, és folytatja Jézus szolgálatát az Ő Szellemében.

Vannak, akik vitatják a nyelveken szólásnak, mint a Szellemmel való beteljesedés bizonyítékának a jelentőségét, és arra hivatkoznak, hogy a misszionáriusi szolgálatra való elhívás sokkal nagyobb bizonyíték a Szent Szellemmel való betöltekezésnek. Ez azonban szembeállítja egymással a nyelveken szólást, és a szolgálatra való elhívást. Csak hogy az a Szellem, aki jelenlétének bizonyítékát adja a nyelveken szólásban, ugyanaz a Személy, mint aki felhatalmazza a bemeitett hívőket, hogy tegyenek tanítvánnyá minden népet (Máté 28:19). A Szent Szellem keresztség, valamint az azzal együtt járó külső kezdeti kísérőjelenség nélkül az Egyház felkészületlen lenne az Evangélium prédikálására a világban (Márk 16:15). Jézus szigorúan utasította a tanítványokat, hogy még csak ne is gondoljanak arra, hogy hozzáfogjanak az Ő munkájához, amíg nem kapják meg a mennyei erőt (Lukács 24:49).

Napjaink ébredése szerte a világon pünkösdi ébredés, a Szent Szellem erejében, olyan embereken keresztül, akik engedték, hogy az Úr Jézus „bemeitse őket a Szent Szellembe” (Cselekedetek 1:5). Ez a bemeítés az Atya ígérete (1:4), ugyanezt az ajándékot (11:17) kapták zsidók és pogányok, amint azt Lukács az Apostolok Cselekedeteiben megörökítette.

A PÜNKÖSD EGY ÚJ, FELELŐSSÉGGEL TELI MEGBÍZÁST JELENT MINDEN NEMZEDÉKNEK, HOGY ÁLLANDÓSÍTSÁK AZ ÍGÉRETET

A Szent Szellem keresztség nem csupán lehetőség a hívőknek, hanem az Egyház felelőssége is, hogy gondoskodjon róla, hogy minden nemzedékhez eljusson ez az alapvető igazság. Arra a kérdésre válaszolva, hogy „mit tegyünk?”, Péter kihangsúlyozta a megtérés, a bemeítés és a Szent Szellembe való bemeitkezés fontosságát (Cselekedetek 2:39).

Fontos, hogy minden hívő jól értse a Szent Szellem keresztség jelentőségét, és törekedjenek rá, hogy átadhassák gyermekeiknek ezt a pünkösdi örökséget. Ézsaiás 44:3 egy pünkösdi prófécia, amely minden hívőre vonatkozik, családtagjaikkal egyetemben. Vigyázzunk, hogy ki ne aludjon a tűz az oltáron, hadd legyen eleven a pünkösdi láng a szívünkben és a gyülekezeteinkben.

James K. Bridges

az Assemblies of God
(Springfield, Missouri,
USA) pünkösdi felekezet
egyik vezetője

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin változatának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért

hívja a 06-1/222-0086-os telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi Közösség
Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év
adománnyal hozzájárulhat,
mi pedig rendszeresen elküldjük Önnek
a megjelölt példányokat.

Levélcím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

PÜNKÖSD

A GYÜLEKEZETEINKBEN

Mi az igazi Pünkösöd? Honnan tudhatjuk, hogy valóban a Szent Szellem munkálkodik-e a gyülekezetben?

Ilyen és ehhez hasonló kérdések minden őszinte szellemi vezetőben felmerülnek, és megfelelő választ csak úgy kaphatunk, ha visszamegyünk az eredeti pünkösdi gyülekezethez. Hisszük, hogy hitéletünk végső tekintéllyel bíró zsinórmértéke a Szentírás. Ebből következik, hogy egy igazi pünkösdi gyülekezet, minden korban és kultúrában ugyanazokkal a szellemi alapokkal és dinamikával rendelkezik, mint az Ősegyház.

A pünkösdzizmus ügyének súlyos károkat okozott az, hogy sokan – a pünkösdi szellemi élet teljességét keresve – összetévesztették a természetfölötti élmények egy típusát egyfajta populáris istentiszteleti gyakorlattal. Vezetők számára feltétlenül fontos, hogy legyenek nyitottak az új és csodás természetfölötti erőmegnyilvánulások felé, de nem bármi áron, és semmiképpen sem úgy, hogy közben elveszítik a Krisztus-központúságot. Legyen az bármi, ami eltávolít, vagy eltérít Jézus Krisztustól, az hamis, még akkor is, ha mégoly szelleminek, vagy vonzónak tűnik. A pünkösdi hit lényege nem egy dolog. Nem egy jelenséget keresünk, hanem egy Személyt az Ő dicsőségében és teljességében.

Ha azt akarjuk, hogy a Pünkösöd fennmaradjon a gyülekezetben, a vezetőknek széles rálátással kell rendelkezniük a Szent Szellem munkájára. Nem győzöm eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos, hogy az első újszövetségi Gyülekezet eredeti prototípusához igazodjunk. Nem kívánok visszamenni a korai 1930-as, vagy

40-es évekhez, de nagyon is vágyom visszatérni az első század gyülekezetéhez, és újra tanulni az igazi Pünkösöd dinamikáját. Nem nagyon érdekelnek a tradíciók: az örökkévaló és természetfölötti után vágyakozom.

Az igazi Pünkösöd a gyülekezetben olyan élménnyel kezdődik, ami az Isten utáni vágyakozásból fakad. Úgy is mondhatnám, hogy ez a tapasztalat az Istennek való engedelmesség utáni vágyakozásból ered.

Amikor Jézus már arra készült, hogy hamarosan átadja a vezetésben a stafétát a tanítványoknak, világosan rámutatott, mennyire szükségük van a mennyei erő teljességére. Tisztában volt vele, hogy e természetfölötti hatalom és erő nélkül az Egyház csupán kudarcra ítélt emberi próbálkozások nyomorúságos halmaza lesz. A Szent Szellem teljessége nélkül a testiesség teljessége következik, ami a szellemi halál állapotához vezet.

Hogy a Pünkösöd ma is élő tapasztalat legyen a gyülekezetben, olyan vezetőkre van szükség, akik hisznek Isten ígéreteiben, és őszintén vágyakoznak arra, hogy a gyülekezetben megvalósuljanak ezek az ígéretek.

A Pünkösöd ígérete ma is érvényes a gyülekezetek számára. Ugyanúgy szükséges ma is, hogy várjunk Istenre, és hogy higgyünk a Szent Szellem ajándékaiban, beleértve a nyelveken szólás külső jelét is, mint amikor Jézus az ő tanítványainak parancsolta. Hogy maradjanak a felső szobában és várják meg az erő kiáradását. Nem csupán elérhető, de minden lelkiismeretes vezető számára kötelező célkitűzés, hogy minden hívő töltekezzen be Szent Szellemmel.

A Gyülekezet nem a kőépületet jelenti, hanem emberek közösségét. A mi testünk a Szent Szellem temploma. Mindenkinek be kell töltekezni Szent Szellemmel. Ezt az Atya is megígérte. Minden lelkipásztornak feladata, hogy buzgó imádság, erőteljes tanítás és rendszeres bizonyágtétel által vágyat ébresszen az emberek szívében a Szent Szellem keresetség és a Szellemmel teljes élet után.

Az újszövetségi Gyülekezet átélte a Szellem első kiáradását, de az Apostolok Cselekedeteiről írt könyvben többször is olvashatunk beszámolót később bekövetkezett kitöltetésekről. A Pünkösöd nem a befejezés, hanem az új kezdet napja. Az igazi pünkösdi gyülekezetben - legyen az bármilyen kulturális környezetben - a természetfö-

lötti megnyilvánulások és Pünkösdi élmények folyamatosan történnek. Ha valaki ellátogat az Assemblies of God felekezet valamelyik közösségébe, a Szent Szellem jelenlétének látható bizonyítékát – többek között a nyelveken szólás külső jelét – fogja tapasztalni a maga csodálatos valóságában. Ezek bizonyosságai a csodás valóságnak; Isten ajándékait fogja látni, amint működnek és demonstrálják az Úr hatalmát.

Amikor az egyes hívők, vagy a gyülekezetek már nem élik át a Pünkösöd csodáját, az egész csupán egy elméletté silányul, és többé már semmi egyebet nem jelent, mint történelmet. Minden percben csupán egy generációnyira vagyunk attól, hogy elveszítsük eredeti pünkösdi mivoltunkat. A vezetők felelőssége, hogy prédikálják, tanítsák, és lehetővé tegyék a következő nemzedék számára is, hogy megismerjék és tapasztalják a Pünkösöd áldását.

Az a vezető, aki meglegszik csupán a külső jelenségekkel és élményekkel, eltéveszti a Pünkösöd valódi célját, és becsapja a követőit is. A pünkösdi élményeket ugyanis következetes életstílus kell, hogy kövesse, egyébként az élmény nem eredményez jellembeli fejlődést.

Miután a tanítványok átérték a felsőszobában azt a nagyszerű élményt, következetesen gyakorolták magukat a keresztyén életvitelben (Cselekedetek 2). Nagy örömmel és érzelmi megnyilvánulással fogadták a Szent Szellem ajándékát, de a tanítványok azután is a szent életre törekedtek, és napról napra növekedtek. Sajnos túl sok pünkösdi hívő csak az élményekre vágyik, de nem keresi az igazságot. Sokan szeretnék, hogy Isten hatalmas dolgot tegyen velük, de nem engedik, hogy naponta formálja őket.

Nagyapám egy erősen individualista alkat volt a maga színes egyéniségével. Ő mindig mindent egy kicsit másképp csinált. Minden karácsonykor édesanyám és én megleptük egy szép ajándékkal, ami gyönyörűen be volt csomagolva. Illedelmesen megköszönte, de sohasem bontotta ki azokat. Az volt a rögeszméje, hogy neki mindene megvan, amire szüksége van, és sajnálta kibontani azt a szépen becsomagolt ajándékot. Miután meghalt, az egyik helyiségben megtaláltuk azt a rengeteg csomagot, amit az évek során kapott: ugyanúgy, eredeti állapotában, kibontatlanul. Ezeket az ajándékokat azért adtuk, mert szerettük volna megszépíteni, és gazdagabbá tenni az életét, ő azonban úgy döntött, hogy lemond ezekről a javokról.

A pünkösdi átélés egy ajándék. Isten nem azt akarja, hogy mint emléket őrizgessük, hanem azért adta nekünk a Szent Szellemet, hogy belevigyen minket az erőteljes és hatékony élet új dimenzióiba.

A tanítványok tehát állhatatosan tovább gyakorolták magukat az apostolok tudományában és a keresztyén életgyakorlatban. A tanulást és az Ige tanulmányozását nem tekintették a szellemi élet ellenségének. Ellenkezőleg, naponta foglalkoztak a tanítással. Egy igazi pünkösdi gyülekezet ismertetőjegye az erőteljes bibliai tanítás. Na-

gyon is valóságos veszélyt jelent a tudatlanság okozta romlás.

Az első hívők rendszeresen részt vettek az apostolok közösségében, és erős, egészséges kapcsolatot áptak egymással. A pünkösdi gyülekezet másik ismertetője az a meleg testvéri közösség, amelyet ugyanúgy gyakorolnak az imaházban, mint egymás otthonaiban az asztal körül. A Pünkösöd az igazi közösséget jelenti. Szeretnünk kell a bűnösöket, és el kell indulnunk feljűk a szolgálatunkban, de ennek célja nem a közösség. Sok keresztyén szellemi élete súlylyedt már le azért, mert közösséget kerestek a világgal, amely pedig ellenségeskedésben áll Istennel. Ehelyett inkább a gyülekezetben kellett volna egészséges kapcsolatokra törekedni, mert a szellemi növekedést ez szolgálja.

A tanítványok kitartóak voltak az imádkozásban is. Az ima az újszövetségi gyülekezeti élet szerves része. Az Apostolok cselekedeteiről írt könyv majdnem minden fejezete kiemeli az első hívő nemzedék imaéletét. Az igazi pünkösdi gyülekezet egy imádkozó közösség, amely valóban imádkozik, és nem csak imákat mond, mint valami fásult, hit nélküli rituálét.

A pünkösdi imádság a Szent Szellem által való imádság. Ez azt jelenti, hogy maga a Szellem oltja belénk a forró, hittel teljes imádságot, amelyet az emberi értelem fel nem foghat, és emberi nyelv ki nem fejezhet. Mikor fogjuk végre megtanulni, hogy nélküle semmire sem vagyunk képesek, még imádkozni sem? Mi nem tudjuk, mit kellene kérnünk, de a Szent Szellem tudja. A Szent Szellem által testi korlátok nem jelentenek problémát. Amikor a mi értelmünk nem képes felfogni, mit akar a Szellem kimondani, akkor Isten Szelleme mennyei nyelven imádkozik általunk. A pünkösdi gyülekezet ereje a Pünkösdi imádságban nyilvánul meg.

Úgy az újszövetségi első gyülekezet imáját, mint napjaink gyülekezeteinek

imáját olyan csodálatos jelek követték, hogy félelem támadt azokban, akik tanúi voltak a természetfölötti megnyilvánulásoknak, a Gyülekezet pedig növekedett és megsokszorozódott. A Pünkösdi imádság akkor is, és most is Pünkösdi ébredést munkál.

Az első hívők életében a Pünkösdi átélést az életvitel megfelelő megváltozása követte. Ennek gyümölcse olyan missziómunka lett, amely hatalmas mértékben megváltoztatta a világot, úgyhogy a körülöttük élők azt állították, hogy a hívők a feje tetejére állították a világot.

Mit ér egy pünkösdi gyülekezet Pünkösdi élmény és erőmegnyilvánulás nélkül? Nem lenne több, mint egy újabb egyház a sok közül, amely külsőségeiben istenfélő, de tagadja az Isten erejét.

Mit érne egy pünkösdi gyülekezet Pünkösdi tanítás, közösségi élet és imaélet nélkül? Nem lenne több, mint egy szélsőségekre épülő, egészségtelen kapcsolatokkal bíró közösség, amelyből hiányzik az igazi erő.

Mit érne egy pünkösdi gyülekezet, amelynek missziója nem mutat túl az imaház falain? Nem lenne más, mint egy ön-maga körül forgó szervezet, amely céltalan, életképtelen, ezért halálra van ítélve. Az újszövetségi gyülekezet egy erőteljes közösség volt, mert hűségesen ragaszkodott a Mester nagy misszióparancsához.

Az igazi pünkösdi gyülekezet nem önmagáért létezik, hanem azért, hogy Jézus Krisztust bemutassa a világnak, hogy a nem hívők meghallva az evangéliumot, üdvösségre juthassanak.

Az első gyülekezetről szóló beszámolók egy hatalmas erővel tanúskodó és evangelizáló Gyülekezetet mutatnak be. A Szellem erejével megtelt Gyülekezet elsődleges szolgálata az elveszettek felé történt. Az első prédikáció nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek szólt. Péter apostol nem a frissen megalakult jeruzsálemi gyülekezethez hívta az embereket, hanem Jézust hirdette a Szent Szellem

erejével, és olyan világosan prédikálta az Isten akaratát, hogy az emberek bűnbánatra jutottak, megtértek, bementek és csatlakoztak a gyülekezethez. Mivel a gyülekezet komolyan vette küldetését, folyamatosan gyarapodott.

Az Ősegyház evangelizációs munkája soha nem tévesztette szem elől a prioritást, és nem akart minden áron embereket halászni. Amikor kitört az üldöztetés, egyszerűen áthelyezték szolgálataikat máshová, és más népek között kezdtek bizonyágot tenni. A gyülekezetnek az egész világra szóló küldetése volt.

A Pünkösdi végső üzenete az, hogy Jézus Krisztust nyilatkoztatja ki a Szent Szellem erejével. Egyetlen módszere a Szellem személyének és munkájának való teljes és feltétel nélküli engedelmesség. A Pünkösdi szolgálat végső célja a Nagy Misszióparancs beteljesítése.

Kétség nem fér hozzá, hogy a mai gyülekezetek Pünkösdi azt jelenti, hogy minden gyülekezeti tag életének központja Krisztus legyen, amíg az összes nép közül való minden bűnös ember nem találkozik az üdvösség evangéliumával.

A Pünkösdi egy természetfölötti élmény, ugyanakkor több mint egy puszta átélés. Ez egy életmód, sőt még annál is több: egy isteni küldetés. Nem elégedhetünk meg a részlegessel, amikor arra kapunk utasítást, hogy egészen töltekezzünk be Szent Szellemmel. Nem elég arra törekedünk, hogy a Pünkösdi bejőjön a gyülekezetbe, hanem magunknak is Pünkösdivé kell válnunk élményeink, életvitelünk és misszióink tekintetében egyaránt.

Vágyakozunk a Pünkösdi erő kiáradása után a gyülekezeteinkben, de ez nem lehet csupán egy múltó vágy; legyen ez bennünk egy izzó szomjúság, amely Istenbe kapaszkodó hittel párosul!

Charles Crabtree

**Nem Henry, „Az ötezer ember megvendéglése”
nem a pásztor egyik újabb horgásztörténete!**

Dr. Gordon Anderson

MIÉRT FONTOS

A történet a következő: Jézust keresztire feszítették, eltemették, majd a zsidók páska ünnepén feltámadt a halálból. Feltámadása után, mintegy 40 napon át többeknek is megjelent, majd fel-emeltetett a mennybe (Cselekedetek 1:2–9). Mikor eljött a pünkösd napja, mintegy 50 nappal a páska ünnep után, Isten Szellemé leszállt a hívők gyülekezetére, Jézus szavai szerint, aki utasította őket, hogy várják meg az Atya ígértét. Lukács ezt a következőképpen örököltette meg:

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.” (Cselekedetek 2:1–4)

A PÜNKÖSD NAPJA A PÜNKÖSDI HÍVŐKNEK?

Ha komolyan vesszük a Bibliát, akkor ezeket a beszámolókat valós történelmi eseményekként fogadjuk. A tradicionális pünkösdizmus, beleértve az Assemblies of God felekezetet is, nyíltan hiszi és vallja ezeknek az elbeszéléseknek a történelmi hitelességét. Hisszük, hogy mindez valóban megtörtént, sőt ennél jóval többet is! Számos csoport elfogadja az elbeszélések történetiségét, de valamilyen oknál fogva nem hisz abban, hogy hasonló dolgok újból megtörténhettek valaha is. A beszámó-

lót nem tekintik a mai hitéletre nézve modell-, vagy útmutatás értékűnek. Az Assemblies of God felekezet nem tartozik ezek közé. Hisszük, hogy ezek az események megismétlődhetnek, és kialakult egy olyan biblikus teológia, amely kifejti álláspontunkat.

Annak, hogy a pünkösd hívek számára olyan jelentőségteljes nap a pünkösd, négy meghatározó oka van: (1) a történelmszemléletünk, (2) egy modell, (3) egy üzenet, és (4) egy misszió.

TÖRTÉNELEM- SZEMLÉLETÜNK

Pünkösd napján Isten cselekedett valamit, és ez egyáltalán nem meglepő. Egy olyan Istenben hiszünk, aki cselekszik a világban, beavatkozik az emberek ügyei-be, aki belép az ő híveinek életébe, aki természetfeletti csodákat tesz; egyszerűen aki aktívan jelen van a világban. Ez a felfogásunk élesen ütközik azokéval, akik számára Isten csak egy dogma a fejekben, és csak nagyon ritkán, vagy sohasem cselekszik a világban. A pünkösdről szóló bibliai beszámolóra tehát válaszul azt felelhetjük: „Természetesen! Ilyen az az Isten, akit mi ismerünk. Ő ezt tette akkor és ott, és azóta is ezt teszi.” A pünkösd napja számunkra példa; egy olyan Istenről beszél, aki aktívan bekapcsolódik az emberiség történelmébe.

A MODELL

A pünkösdizmus egyik jellegzetessége a várakozás tana. Jézus azt parancsolta a tanítványoknak, hogy menjenek vissza Jeruzsálembe, és várják meg az Atya ígérését, azt az erőt, ami képessé teszi majd őket arra, hogy az Evangéliumot a föld végső határáig elvigyék. Ők pedig eszerint cselekedtek. Miután imádkoztak és vártak, az Atya elküldte a Szent Szellemet, és mindnyájukat bemelegítette Szent Szellembe.

A tanítványok alig tudtak valamit arról, hogy mire is várnak. Annyit tudtak csupán, hogy eljön Isten Szelleme, ők pedig erőt kapnak. Manapság hatalmas szemináriumokat tartunk a Szent Szellem keresztségéről, konferenciákat rendezünk a Szellem ajándékairól, rengeteg irodalmunk van a nyelveken szólásról, de nagyon elhanyagoljuk a várakozást. Vajon nem lehet, hogy a tudatlan várakozás időszaka gyümölcsözőbb, mint a nagy, fejtárgító szemináriumok, várakozás nélkül? A pünkösdiek így gondolják, és az

első tanítványokban az Isten felfedezésének példáját látják. Ők ugyanis vártak. Ez így biblikus. A Szentírás gyakran arra int bennünket, hogy keressük az Urat, hogy várjunk Őrá, hogy közeledjünk Hozzá. Nem szabad lebecsülnünk a tanulmányok értékét, de azt sem szabad elfelejtenünk, hogy az első tanítványok, valamint a korai pünkösdiek nagyon kevés ismerettel bírtak a Szentlélek munkájával kapcsolatban, mégis megteltek erővel, miközben Istenre vártak. A pünkösd modellel értékű számunkra az Úr követésében, és a várakozásban.

AZ ÜZENET

A pünkösd nem csupán egy esemény, vagy egy ismétlődő tapasztalat. Ez egy hit-igazság, amely a Biblia elbeszélő és tanító fejezeteire épül. A pünkösdizmus egyik bibliai üzenete éppen az, hogy Isten – a Szentlélek munkája által – képessé teszi az Ő tanítványait, hogy elérjék a világot. Még az úgynevezett ébredési hullámba tartozó csoportok közül sincs mindegyiknek határozott üzenete. Világosan meg kell különböztetnünk azokat, akiknek bibliai alapokon álló élményeik vannak azoktól, akiknek csak élményeik vannak. Napjainkban sokat hallani különféle megújulásokról és történésekről, amelyek az összejöveleken zajlanak, sok esetben azonban csupán arról van szó, hogy az emberek elmennek egy összejövetelre, átélnek valamit, majd hazamennek anélkül, hogy tudnák, mi miért történt velük. Eközben persze nagyon lelkesek, és alig várják, hogy mindez megismétlődhessen velük, sőt kritikusak azokkal szemben, akik óvatosságra intenek az exegézis nélküli élményekkel kapcsolatban, és az egészséges teológiát képviselik.

Az egyik módja annak, hogy megvizsgáljuk, mennyire egészséges, vagy mennyire lehet hosszú életű egy-egy ilyen megújulás, ha odafigyelünk az üzenetre,

és az abból fakadó teológiára. A nagy és maradandó ébredések tanítás tekintetében megalapozottak voltak, ami aztán alátámasztotta a tapasztalatot. A kérész-életű hóbortokról ugyanez nem volt elmondható. Tömegek özönlöttek az Azusa utcába, nem csupán azért, hogy Szent Szellemtől átitatott istentiszteleteken vegyenek részt, hanem azért is, hogy hallják és megértsék a pünkösdi üzenetét. Magukkal vitték a pünkösdi tanítást, és arra figyeltek fel, hogy a hirdetett üzenet nyomán megisméltódtott a bibliai tapasztalat. A pünkösdi tanítás alapja a pünkösdi napja.

A MISSZIÓ

A pünkösdiéket úgy tekintenek a Szellem erejére, mint ami rajtunk keresztül árad a világ javára, és nem pedig úgy, mintha a saját élvezetünkre kapnák. Jézus azt parancsolta a tanítványoknak, hogy először várják meg az erőt, azután pedig menjenek el az egész világra és hirdessék az Evangéliumot. A pünkösdiéknél célja van: hogy elérjük a világot Krisztus számára.

A pünkösdi misszió korrigálta egy szakadásokkal és hitehagyással terhelt mozgalom vadhajtásait. Alig lehetett rendszeres teológiáról beszélni, nem vol-

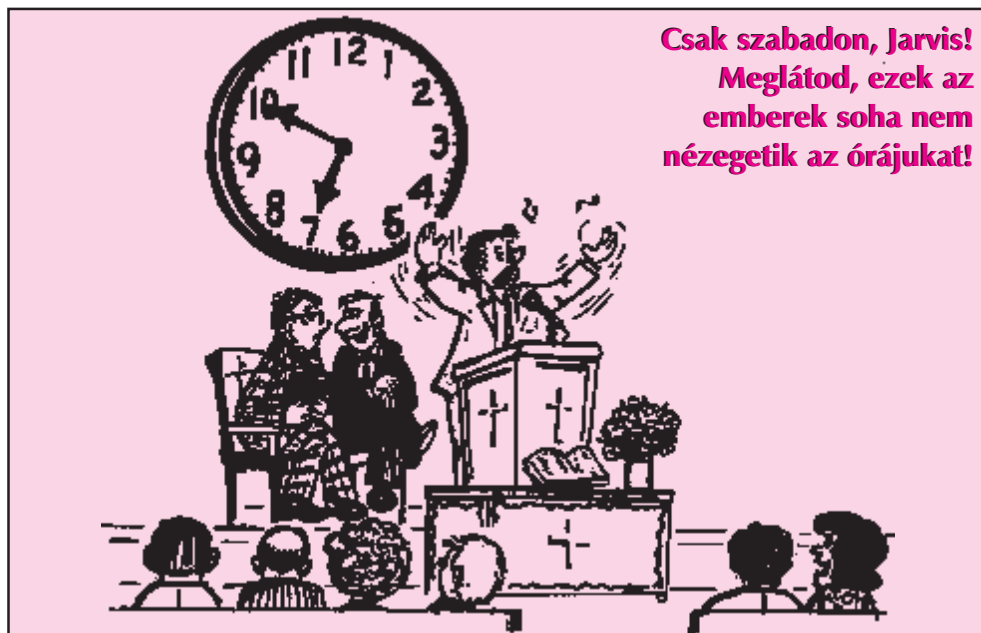
tak bibliaiskolák, alig létezett valamiféle szervezettség, mindez pedig önfejűséggel és öntörvényűséggel párosult. Egy dolog azonban összekovácsolta őket: elérni a világot Krisztusnak! A hazai és külföldi missziómunka a Pünkösdi ajánlólevele. A periférikus kérdéseket félretelve az útból, a világméretű evangélizációra fektetett hangsúly jelenti a mozgalom mind máig folyamatosan működő, beépített iránytűjét.

Misszió nélküli mozgalmak – akárcsak a pünkösdiizmus cél nélkül – súlyos problémákba ütköznek, és kudarcra vannak ítélve.

Ezért olyan fontos tehát a pünkösdi napja a pünkösdiizmus, különösképpen az Assemblies of God felekezet számára. Egy olyan történelmi esemény bibliai beszámolóját látjuk ebben, amelyre egész tanításunk felépül. Megmutatja az Isten felfedezésének útját, az üzenetet, amelyet megoszthatunk másokkal, valamint a küldetésünket, amely a világ végezetéig elkísér bennünket.

Gordon Anderson (Ph. D.)

a Minnesota állambeli
Minneapolis-i
North Central Bible
College igazgatója.

I

INTERJÚ JOHN ASHCROFTTAL

PÜNKÖSD AZ AMERIKAI POLITIKAI KULTÚRÁBAN

Az alábbi interjúban Richard B. Foth, az Egyesült Államok egyik szenátorával, John Ashcrofttal beszélget politikai pályafutásának történetéről, valamint olyan kérdésekről, mint hogy milyen az igazi vezető, mi az államhatalom szerepe a szellemi értékekről folyó társadalmi vitában, és hogy az egyes hívő miként befolyásolhatja a közgondolkodást.

„A kongresszus nem hozhat olyan törvényt, amely kivételezett helyzetbe hoz vallási intézményt, de nem is korlátozhatja annak teljes körű gyakorlását.” Így kezdődik az Egyesült Államok Alkotmányának első, módosított változa-

ta, amelyet 1791-ben ratifikáltak. A megfogalmazás eredeti célja nyilvánvalóan az volt, hogy tartalmazza úgy a megszorítást, mint a szabadságot, azaz hogy korlátozza az államot abban, hogy bármilyen vallásos rendszert az emberekre kényszerítsen, ugyanakkor biztosítsa a teljes vallási szabadságot úgy egyénileg, mint csoportosan. Az azóta eltelt két évszázad alatt a vallás szabadság eszméje oda jutott, hogy ma leginkább két dolog jellemzi az ú.n. „amerikai álmot”: *individualizmus és pluralizmus.*

Ez soha nem volt nyilvánvalóbb, mint az 1994. november 8-án megtartott választásokon, amikor három olyan képviselő is bejutott Washingtonba, aki magát a pünkösd közösség tagjának vallja: John Ashcroft szenátor (Missouri), Linda Smith képviselő (Washington) és Todd Tiahrt képviselő (Kansas).

Mint amerikai pünkösd hívők, egy olyan történelmi mozgalmat képviselnek, amely hajszálgyökéreként bújt elő a kemény földből a század elején, ma pedig, csaknem 100 évvel később, hazánk vallási panorámájának szerves részét alkotja. Ennek ellenére, egészen mostanáig sohasem fordult elő, hogy egy pünkösd hívő választások útján közjogi hivatalt töltsön be.

Érdekes módon, ez a fejlődés ellentétben áll a bevett apolitikus magatartással, amely a legtöbb XX. századbeli

pütkösi hívo teológiai gondolkodását jellemezte. A választásokon való részvételt leszámítva, a politikában való közvetlen részvétel teljesen hiányzott az amerikai pütkösdizmus arculatából. Ennek egyrészt társadalmi, másrészt teológiai okai vannak.

Az Első Módosított Alkotmány – amelynek nagy szerepe volt abban, hogy teret nyerjünk ebben az országban – nagyrészt egy olyan vallásos világnézeti háttérből született, amely a politikában való erőteljes részvételt hangsúlyozta, mint az Isten Királyságának földi megnyilvánulását. Amikor pütkösi vezetők sétálgatnak ma a Kapitólium dombján, olyan problémákkal szembesülnek, amelyek George Washington és Thomas Jefferson napjaiban teljesen ismeretlenek voltak, mégis arra törekszenek, hogy iránymutatást adjanak.

Miközben a közelmúltban a Virginia állambeli Arlingtonból a főváros felé autóztunk John Ashcroft szenátorral, beszélgetésünk az ő politikai pályafutásáról, valamint az igazi vezetés lényegéről folyt.

JOHN, AZ ÖN ÉLETÉBEN A POLITIKAI PÁLYA ELŐRE ELHATÁROZOTT DOLOG VOLT, VAGY INKÁBB CSAK ÚGY ALAKULT AZ ÉVEK SORÁN?

Olyan voltam, mint aki beleesett egy úszómedencébe, és elhatározza, hogy úszni fog. Sohasem törekedtem rá, hogy politikus legyek, de amikor mindenki más meghátrált, akiket én bíztattam, hogy küzdjenek a kongresszusi helyekért, és amikor már-már úgy tűnt, hogy csak egy név fog szerepelni a szavazólapon, úgy döntöttem, hogy magam indulok.

Már önmagában ez az indok annyit nyomott a latban, mint minden más együttvéve. A határidő lejárta előtti éjszaka hoztuk meg ezt a döntést. Édesapám, feleségem és a bátyám külön-kü-

lön és együtt is sokat imádkoztak, és úgy érezték, hogy indulnom kell a választásokon. Úgy éreztük, hogy elhívásom van arra, hogy az Egyesült Államok kongresszusában végezzek szolgálatot. Amint ez később kiderült, az elhívás arra szólt, hogy induljak, és nem arra, hogy nyerek.

HOGYAN DEFINIÁLNA A „POLITIKUS” SZÓT?

Kétféle politikust említenék meg: az egyik típus az, aki azért akarja megnyerni a nyilvánosság bizalmát, hogy a közérdeket szolgálja, mint képviselő; a másik típus az, aki egy eszmét akar népszerűsíteni, mondván, hogy az szolgálja leginkább a társadalom érdekeit. Ezért aztán a tömegek, akiknek nyilván sem idejük, sem energiájuk nem volt arra, hogy megfelelő tájékoztatást kapjanak, arra a következtetésre jutnak, hogy azt támogatják, ami helyes.

Általában egy politikus kétféle funkciót tölt be: egyrészt a nép véleményét és problémáit képviseli egy magasabb fórum előtt, másrészt a saját elgondolásait igyekszik érvényesíteni azon a bizonyos magasabb fórumon.

Azt nem tudom, hogy az adott eszme valóban a saját véleményét tükrözi-e, mindenestre úgy próbálja meg azt népszerűsíteni, mint a társadalom érdekét. Ha a politikát úgy tekintjük, mint marketingtevékenységet, akkor az ember először önmagát, valamint eszmerendszerét próbálja meg eladni. Aztán amikor hivatalba kerül, munkájának részeként támogatást próbál szerezni a megfelelő eszméknek, hogy azután kivitelezhesse azokat, a nyilvánosság pedig támogatja és segíti ebben.

Hogy jobban megértsük, két jelképes dolog nagyon jól kifejezi ezt: az egyik a kampány, a másik pedig a szónoki emelvény. Mindkettő politikai felelősséget hordoz, mindkettő motiválni igyekszik. Az egyiknek azonban elsődleges célja a politikai eszmék elfogadtatása és keresztülvitele.

Amikor pütkösi vezetők sétálgatnak ma a Kapitólium dombján, olyan problémákkal szembesülnek, amelyek George Washington és Thomas Jefferson napjaiban teljesen ismeretlenek voltak, mégis arra törekszenek, hogy iránymutatást adjanak.

HOGYAN DEFINIÁLNA A „VEZETŐ” FOGALMÁT?

Vezető az az ember, aki nemes célokat tűz ki, és maga is olyan lelkesen követi azokat, hogy ezzel másokat is ugyanerre motivál. A legnagyobb vezetők átértelmezték a „lehetséges” fogalmát, ugyanis olyan célokat tűztek ki, amelyek addig nem szerepeltek az általános törekvések között.

Krisztus minden idők legnagyobb vezetője. Újraredefiniálta a reakciók lehetséges szintjeit, például amikor azt mondja, hogy a „szemet szemért” elv alkalmazása helyett „fordítsd oda a másik arcodat is”. Amikor a modern korok nagy vezetőire gondolunk, legyen az akár Szadat, Lincoln, vagy akár maga Krisztus, mindnyájuk közös vonása, hogy átértelmezték a „lehetséges” fogalmát, és kifejlesztettek a tömegek mozgósításának olyan új útját, ami azelőtt ismeretlen volt.

ÖN SZERINT EZ MEGTÖRTÉNHEK ÚGY A POLITIKÁBAN, MINT AZ ÜZLETI ÉLETBEN, VAGY A BIZONYÁGTÉTEL TERÉN, VALAMINT BÁRMILYEN MÁS TERÜLETEN?

Igen. A vezetés fogalma nem szűkíthető csupán helyhatározói ételemben. Ez nem rúdugrás; nem lehet a közvélemény-kutatást arra használni, hogy megtudjuk, mit akarnak az emberek, aztán kihasználva ezt, átugrani a fejük fölött, mondván: „Hé, én vagyok a ti vezetőtok. Én voltam itt előbb.” Az ilyesmi előbb-utóbb rossz véget ér.

A csaló és a vezető között nagy különbség van. A csaló az az ember, aki vigyáz a kabátodra, amíg te harcolsz. Elég erősen hisz a saját céljaiban ahhoz, hogy ezért a véredet adja - de nem a sajátját!

MI A VÉLEMÉNYE ARRÓL A DISKURZUSRÓL, AMI A VALLÁSI KÖRÖKBEN FOLYIK MOSTANÁBAN, TUDNILLIK, HOGY A HIT EMBEREI KIHÁTÁRÁLNAK A NYILVÁNOS VITÁKBÓL,

VÉDTELENÜL MAGÁRA HAGYVA EZZEL A NEMZETET? MENNYIRE TARTJA FONTOSNAK, HOGY A HÍVÓK A NYILVÁNOSSÁG ELŐTT KÉPVISELJÉK NÉZETEIKET? FONTOSNAK TARTJA, HOGY SZELLEMI ÉRTÉKEKET VIGYÜNK A POLITIKÁBA?

Válaszom ezekre a kérdésekre azon alapszik, hogy egy olyan Istenben hiszek, aki – bár megtehetné – mégsem erőszakol rá magát az emberekre, mert olyan lényeket alkotott, akiknek választási szabadságot adott. A hatalom nem kényszerítheti rá az egyes embert, hogy higgyen Istenben, mert ezt maga Isten sem teszi meg.

Ha egyszer Isten a teremtésben méltóságot adott nekünk és döntési szabadságot, valamint azt a felelősséget, hogy nekünk magunknak kell hordoznunk döntéseink következményeit, akkor a kormányzatnak ezt tiszteletben kell tartania.

Ennek ellenére a kormányzat felelőssége, hogy szabad működést engedjen a különféle intézményeknek, ezzel is segítve az egyes embert a tőle telhető legmagasabb szint elérésére, ami azt is jelenti, hogy inkább Istent válassza, mint a gonoszt. A kormányzatnak nem az a feladata, hogy keresztyénné tegye Amerikát, hanem az, hogy olyan környezet teremtsen, amelyben az egyén lehetőséget kap, hogy Isten mellett döntsön.

Ha mi, mint kormányzat, tönkretesszük a családokat, lejárátjuk az egyházak tekintélyét, vagy bármi más módon gyengítjük azokat az intézményeket, amelyek egyébként az istenfélelem és a jó erkölcs felé segíthetnék az embereket, akkor az azt jelenti, hogy előítéletekkel vagyunk tele, ami nagyon rossz.

KÖSZÖNÖM, JOHN!

Richard B. Foth

a politikai és diplomáciai közösség felé kiküldött szolgálattevő az Assemblies of God részéről

Gary B. McGee

Csak higgy! Minden lehetséges!

Smith Wigglesworth

ébredési öröksége

Egy nap, amikor az ifjú Kenneth Ware a svájci Vevey városka egyik utcáján sietett végig, arra figyelt fel, hogy valaki utána kiált: "Kisfiam, gyere csak ide! Nyújsd ki a nyelved!" Kenneth édesanyjának sok angol ajkú barátja volt, ezért először arra gondolt, hogy bizonyára egy amerikai orvos az illető. Nagyot tévedett, mert aki megszólította, az nem más volt, mint Smith Wigglesworth, a pünködsdi mozgalom legismertebb gyógyító evangélistája.

Foto: Assemblies of God archivum

Ware elhanyagolt gyermek volt, emiatt aztán 15 éves korára erősen dadogott. Amint ott állt az evangélista előtt, Wigglesworth megfogta a fiú nyelvét, és váratlanul megszólalt: „*Fiacskám, ez a nyelv az Evangéliumot fogja prédikálni!*” Attól a perctől kezdve a dadogás megszűnt, és Ware később misszionárius lett Franciaországban.

A pünkösdiek kitűntek a többi evangéliumi hívő közül azzal a bátor hitükkel, amellyel hitték, hogy Isten, az ő imádságaikra válaszként ma is kész csodákat

tenni. Ezzel ellentétben a legtöbb kortárs keresztyén azt állította, hogy az apostoli kor lezárultával a csodák is megszűntek, és ha mégis történik egy-egy csoda, az Isten szuverenitásából fakad. Minden-

esetre, semmi értelme sincs annak, hogy imádság után rögtön a csodát várjuk. A pünkösdiek szerint azonban, amint Jézus megígérte: „*azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik...*” (Márk 16:17-18)

Wigglesworth bátor hite, színes igehirdetése, változatos módszerei és a szolgálatát követő emlékezetes megtapasztalások legendássá tették őt. Halála után, valamint olyan szolgatársak eltávoztása után, mint a 40-es évekbeli Aimee Semple McPherson és Charles S. Prince, számos komoly hívő úgy vélekedett, hogy a kenetet is, amit a pünködsdi mozgalom kapott a Szent Szellemtől, velük együtt temették el. Ennek ellenére ma, egy fiatal nemzedék, amely vágyakozik a Szent Szellem ereje után, azt kérdezi: Ki volt Smith Wigglesworth? Miért nevezik őt a hit apostolának?

Foto: Assemblies of God archívum

A BRADFORDI VÍZVEZETÉK-SZERELŐ

Akik fiatal éveiben ismerték őt, soha nem képzeltek volna, hogy egy nap majd ezrek megtérését fogja látni, hogy összejövetelein nagy halomban állnak majd az eldobott mankók, és hogy egy külföldi kormányzat lép majd fel ellene.

Wigglesworth 8 éves korában tért meg egy metodista ébredési összejövetelen, és egy anglikán püspök konfirmálta őt 2 évvel később. Egy olyan barátja vezette be a Szentírás igazságaiba, aki a Plymouth Testvériséghez tartozott. Radikális hitbeli nézeteivel a Testvériség arra buzdította az Úr munkájában résztvevőket, hogy egyszerűen csak imádkozzanak, és anyagi szükségüket bízzák az

Úrra. Ez azt jelentette, hogy ha valaki nyilvánosságra hozza szükségeit, az a hitetlenség jele.

Fiatalkorában a nemzetközileg is tekintélynek számító George Müller volt a példaképe, aki szintén a Testvériség soraiból indult el. Müller az ő árvaházával az idealizált „hitéletet” képviselte. Isten mindig csodálatos módon gondoskodott a több ezer árváról, anélkül, hogy nyilvánosságra hozták volna az anyagi szükségüket. Müller hírneve nagyban inspirálta Smith Wigglesworth-t. Bár azt állította, hogy az egyetlen olvasmánya a Biblia, nagy a valószínűsége, hogy az a hatás, amelyet a Testvériség gyakorolt rá, elhintette a későbbi meggyőzésének a magvát; szilárdan hitt a „hitből fakadó imádság” erejében (Jakab 5:15).

Tizenéves korának késői éveiben, miközben az angliai Bradfordban vízvezeték-szerelői mestervizsgára készülődött, erősen vonzódott az Üdvhadserghez, mert úgy érezte, hogy hatalmasabb szellemi erő van közöttük, mint bármely más közösségben. Közöttük ismerte meg Polly Featherstone-t. Házasságkötésük után, 1882-ben együtt folytatták a szolgálatot, megnyitva Bradfordban a Bowland utcai Missziós központot.

Egy szomszédos településen, Leedsben járva részt vett egy gyógyító összejövetelen, ahol eljutott arra a meggyőzésre, hogy Isten ma is meggyógyítja a beteget. Polly elkísérte őt egy ilyen alkalommal, és maga is átélt gyógyulást. Wigglesworth azonban továbbra is aranyér bántalmaktól szenvedett, és továbbra is sőt fogyasztott, hogy emésztő rendszerét tisztogassa. Amikor Polly a szemére vetette saját hitetlenségét, Jakab apostol tanítása szerint megkente magát olajjal. Azonnali

gyógyulás történt, és a betegség többé nem jelentkezett.

Fizikai ereje ellenére hiányzott belőle az önbizalom. A szószékről 2-3 percnél tovább nem volt képes beszélni, mert elfogta a sírás, és megkért valaki mást, hogy folytassa. Polly volt a családban a prédikátor. Smith éveken át harcolt önmagával, aminek sajnálatos következménye az lett, hogy hosszú időre lelkileg meghidegült. Mindennek ellenére családja növekedett (Polly-tól 5 gyermeke született), és szépen jövedelmező vállalkozását elárasztották a megrendelések.

AMIKOR A TŰZ LESZÁLLT

Két felkavaró szellemi élmény örökre megváltoztatta szolgálatát: (1) 1893-ban részt vett egy híres konferencián Keswickben, és arról tett bizonyosságot, hogy átélte a Szent Szellem megszentelő erejét és keresztségét, amint azt az ottani prédikátorok tanították. (2) 1907-ben az életében nagy fordulat állt be. Hallotta, hogy Sunderlandben az emberek a Szent Szellem ajándékában részesülnek, ezért elhatározta, hogy odautazik, és saját szemével is megnézi, mi történik. Meg volt győződve róla, hogy ő már megkapta a Szent Szellem keresztségét, mégis egyre nőtt a bizonytalansága, ahogy részt vett a „Minden Szentek (anglikán) Egyházában.” Bár maga is néhányszor átélte a „Szellemben nyugvás” állapotát, szellemi éhsége egyre csak fokozódott.

Végül, miután négy napig könyörgött a nyelveken szólás ajándékáért, úgy döntött, hogy hazautazik, de előbb megállt a lelkészi hivatalnál, hogy elköszönjön. Mary Boddy, a lelkész felesége azt mondta neki: „Wigglesworth

testvér, nem a nyelveken szólásra van szükséged, hanem a Szent Szellem keresztségére. Ha megengeded Istennek, hogy bemezítsen téged, a többi is rendben lesz.” Bár tiltakozott, mondván, hogy ő már megkapta a Szent Szellem keresztségét, végül mégis arra kérte az asszonyt, hogy tegye rá a kezét és imádkozzon érte. Miután Mary imádkozott és váratlanul elhagyta a szobát, „a tűz leszállt”, ahogy későbbi visszaemlékezéseiben nevezi. *„Olyan nagy volt az örömöm, hogy amikor megpróbáltam szavakba önteni, a nyelvem elakadt, és más nyelveken kezdtem imádni Istent, amint a Szent Szellem adta, hogy szóljak.”*

Mikor hazaérkezett, Polly kételkedett az ő új élményének valódiságában. Azt mondta, hogy ő nyelveken szólás nélkül is ugyanúgy részesült a Szent Szellem ajándékában. *„Már 20 éve én prédikálok”* – mondta az asszony – *„és te ott ültél mellettem ez emelvényen. De most vasárnap te fogsz prédikálni, és meglátjuk, hogy történt-e valami!”*

Foto: Assemblies of God archivum

Következő vasárnap ő ment fel a szószékre, és a Szent Szellem erejével kezdett prédikálni az Ézsaiás 61:1–3 alapján: *„Uramnak, az Úrnak Lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött engem, hogy örömhírt vigyek...”*

Bátor és lendületes igehirdetése feleségét is meglepte, aki ott ült hátul a gyülekezeti teremben. Olyan hangosan, hogy a körülötte ülők is meghallották, Polly megszólalt: *„Ez nem az én Smith-em, Uram! Nem ismerek rá a férjemre!”*

Hamarosan Polly is betölte az Úr Szellemével, és a Bowland utcai misszió életében drámai változások álltak be. Folytatták a missziói munkát, amíg hat évvel később, 1913-ban Polly meg nem halt. Wigglesworth sem gondolta még akkor, hogy a szerény kezdetek után fellobban a láng, és igehirdetői szolgálata az egész világra kiterjed majd.

A HIT APOSTOLA

Wigglesworth hite jól tükrözi a korabeli pünkösdi mozgalom hitéletét. Erőteljes hit jellemezte életét. Akik részt vettek az általa vezetett összejöveteleken, sokáig emlékeztek a Szent Szellem csodálatos jelenlétére, félelmet nem ismerő igehirdetésére, és a csodás gyógyulásokról szóló bizonyágtételekre. Ő maga vezette a kórust, amely azt énekelte: *„Csak higgy!”* Az istentiszteleteken megannyiszor nyújtottak reményt a szenvedőknek ennek az éneknek a szavai: *„Minden lehetséges, csak higgy!”*

Valóban, gyakran prédikálta, hogy *„a hit vakmerőség, amely annak a ténynek örvend, hogy Isten nem szegi meg adott szavát. A hit nem valami izgága követelőzés, hanem egy csendes, belső bizonyosság, hogy Isten komolyan veszi,*

amit mond, mi pedig ráállunk az Ő Igéjére.” Ezzel együtt Wigglesworth szolgálatát nem éppen a csendesség jellemezte. Hangja híven tükrözte hitének eleven lángolását.

Néha olyan túlradó öröm fogta el, hogy hangos dicsőítése gyakran felcsörmpölte a lelkek csöndes békéjét. Egy alkalommal elment egy hangversenyre, ahol Handel Messiás Oratóriumát adták elő. Amikor a kórus a „Halleluja!” tétel utolsó hangjegyét is kiénekelte, Wigglesworth hangos hallelujában tört ki. A megdöbbsent közönség megborzongott ettől a szokatlan viselkedéstől. Másnap reggel az egyik újság riportere ezt írta: *„Soha életemben nem hallottam ehhez hasonló hangot!”*

Testi egészségét betudhatjuk annak a következetes bizalomnak is, amellyel hitte, hogy Isten gyógyít, bár a pünkösdiék lassanként, fokozatosan elfogadták, hogy az imádság és a tudományos orvoslás egymást kölcsönösen kiegészítik. Sem ő, sem pedig felesége nem kérte soha az orvosok segítségét, nem vett be gyógyszert, hanem hitt Krisztusban, mint Gyógyítóban. Úgy gondolta, hogy a szenvedésnek nincs szerepe Isten tervében a hívő ember életére nézve. Wigglesworth a betegekért mondott imát úgy tekintette, mint egy nagy csatát, amely Isten és a Sátán között zajlik: *„Én nem használom azt a szót, hogy reuma, hanem azt mondom: ördögi megszállottság. Reuma, rák, daganatok, lumbágó, neuralgia, mind ezeknek nálam csak egy nevük van: gonosz hatalom, amely az emberben munkálkodik. Amikor a tüdővésszel találkozom, démoni erőt látok benne. Ezeket pedig ki lehet úzni.”*

A betegekért való imádságról való felfogása segít megérteni, hogy szolgálatának kezdeti szakaszában miért bánt

sokszor olyan durván az emberekkel. Úgy gondolta, hogy ha megüti a beteg testrészt, azzal magát az ördögöt üti meg és úzi el. Bár néhányan gyógyulásról számoltak be, sokan úgy látták jónak, ha inkább nem árulják el neki, hogy hol éreznek fájdalmat. Egy alkalommal azonban méltó ellenfélre akadt. New York City egyik evangéliumi gyülekezetében, miután erősen megütött egy ír bevándorló asszonyt, aki azért ment előre, hogy imádkozzanak érte, a nő ökölbe szorította a kezét és így kiáltott: „Védd magad! Ha harc, hát legyen harc!” Szerencsére a rend helyreállt, és az alkalom további incidens nélkül folytatódott.

Wigglesworth szolgálata sohasem untatta a hallgatóságot. Egy összejevetel alkalmával Washington D.C.-ben, egy fiatal lány lépett be a terembe, hóna alatt két mankóval, és két másik ember segítségével. Izomsorvadás következtében lábszárai valamint két lábfeje tehetetlenül lógott. Amikor Wigglesworth előrehívta azokat, akik szeretnék, hogy érettük imádkozzon, a leány azon erőlködött, hogy előrejusson. Ekkor ő odakiáltott neki: „Állj meg ott, ahol vagy! Egészen más emberként fogsz távozni erről a helyről, mint ahogy idejöttél!” Amikor az állapotáról érdeklődött, megtudta, hogy ez a lány még sohasem járt a saját lábán. A leány fejére helyezve kezeit, imádkozott érte, majd az egykori bradford-i vízvezeték-szerelő felkiáltott: „Az Úr Jézus Krisztus nevében: Járj!” Hirtelen a lány eldobta a mankóit és elkezdett járni.

Svédországban Wigglesworth tevékenysége olyan dühöt váltott ki az orvosok és a lutheránus papság köreiből, hogy hevesen támadták gyógyítói gyakorlatát. Ennek eredményeként a kormány megtiltotta, hogy bárkire is rátegye a kezét. Ez azonban nem ijesztette meg őt,

Foto: Assemblies of God archívum

és amikor egy szabadtéri összejevetelen mintegy 20.000 ember gyűlt össze, a törvényesség keretein belül maradva arra kérte a betegeket, hogy saját maguknak tegyék a kezüket a beteg részekre, amíg ő imádkozik értük. Sokan állították, hogy megszabadultak, akárcsak más alkalmakkor az ő útjai során.

AZ ISTENI TITOK

A csodaváráó hitre néha a titkok felhőiből borulnak, amelyek sok mindent eltakarnak előlünk az Isten akaratából: „Miért nem gyógyul meg mindenki, aki azt keresi? Vajon Isten megengedi a szenvedést a hívők életében, még ha itt a földön nem is értjük annak okát?” Azok az emberek, akik energiájuk nagy részét a betegekért való imádságra fordították, sokszor nem fordítottak kellő figyelmet ezekre a kér-

désekre, talán mert úgy gondolták, hogy egy ilyen vita csak a kétségeket táplálja, és alássa az emberek gyógyulásba vetett hitét.

Bár Wigglesworth erősen hitt a gyógyításra vonatkozó isteni ígéretben, ő maga kénytelen volt fiatalon elgyászolni feleségét és az egyik fiát. Gyakorta imádkozott leányáért, Alice Salterért, hogy gyógyuljon meg süketességéből, de mindhiába. Csalódottságát csak fokozta, hogy 3 éven át a kínok kínját állta ki vesekövei miatt, amelyek „mint tövis adattak az ő testébe”. Akárcsak mások, ő is arra következtetésre jutott, hogy még mindig nincs elég hite.

Bár két kortársa is megpróbálta feloldani ezt a problémát, de igen vegyes eredménnyel. F.F. Bosworth egy egész fejezetet szentel a témának a „Krisztus a gyógyító” c. könyvében (1924), ahol 22 érvet sorol fel arra nézve, hogy miért nem gyógyulnak meg némelyek. Bosworth ezzel egy lelkiismereti malomkövet gyártott, amelyet pedig Isten soha nem akart az ő gyermekeinek a nyakába akasztani. A másik szerző, Charles S. Price „Az igazi hit” c. könyvében (1940) azt hangoztatta, hogy *„a gyógyulás nem attól függ, hogy milyen tökéletes hitet sikerült magunkban kifejlesztenünk, hanem sokkal inkább az Úr Jézussal való kapcsolatunkon múlik, aki minden jó ajándék adományozója.”* A gyógyító hit Istentől eredő ajándék.

A HIT ÉS BIZONYSÁGTÉTEL HAGYATÉKA

Míg a legtöbb evangéliumi keresztényen a századfordulón az út szélén ácsorgott és a tékép részletei fölött töprengett, a pümkösi mozgalom megragadta az apostolok zászlaját, és mentelt a Nagy Misszióparancs útján, és

miközben az evangéliumot hirdették, bizonyosságot tettek Isten csodálatos hatalmáról. A Szent Szellem keresztség felruházta őket a szolgálathoz szükséges mennyei erővel, és kiszélesítette a horizontot, hogy lássák, mi mindenre képes az Ő isteni hatalma.

Az olyan úttörők, mint Wigglesworth, egy nyughatatlan, csodaváró hitet hagytak ránk örökségképpen. Kétségtelen, hogy a pümkösi hívőknek is vissza kell térniük útmutatásért a térképhez. A Biblia, mint a hit és a gyakorlat szabályozója, nélkülözhetetlen szinórmértékünk a legnehezebb kérdésekben is. Ennek ellenére nagy bölcselenség lenne részünkről, ha abbahagynánk az imádságot és a könyörgést a természetfölötti erők megnyilvánulásaiért. A hit szilárdan megáll ezen az isteni elmentmondáson, de meginog, ha csupán az emberi kezdeményezésre hagyatkozik, ami sokszor az Isten szuverenitásának félreértésével párosul. Az utóbbi években a pümkösi mozgalom sok mindent hasznosított abból, hogy meglátta az összefüggéseket a jelek és csodák, valamint az Isten Királyságának terjedése között; ez sokat segített abban, hogy megértsük a csodák szerepét a Gyülekezet életében és missziói munkájában (Máté 10:7–8; I Korinthus 4:20).

A jelen kor pümkösi mozgalma szomjasan várja a Lélek új kiadását, hogy elérhesse a népeket Krisztus számára. Ha Smith Wigglesworth ma élne, az ő mennydörgő hangján valószínűleg megtérésre hívná a szenteket, és azt kiáltaná: „Ó, Isten, add, hogy a tűz le szálljon!”

Gary B. McGee (Ph. D.)

az egyháztörténelem tanára
az Assemblies of God
Theological Seminary-n
(Springfield, Missouri, USA)

Anthony D. Palma

Szótanulmány a Róma 8:26 alapján

KIMONDHATATLAN FOHÁSZKODÁS

Az újszövetségi biblíamagyarázók között régóta folyik a vita a Róma 8:26-ban található jelzős szerkezetről. Ízelítőül néhány példa a

„*stenagmois alelétois*”

különböző fordításaiából:

- „kimondhatatlan sóhajtás”
- „sóhaj, amelyet szavak nem képesek visszaadni”
- „sóhajok, melyek túl mélyek ahhoz, hogy szavakkal le lehessen írni”

Ez a tanulmány a „*stenagmos*” főnévre fókuszál, valamint annak jelzőjére, az „*alelétois*”-ra. Az egyszerűség kedvéért az egyes szám, alanyesetet használjuk.

A FŐNÉV

A „*stenagmos*” szó jelentése egyszerű: nyögés, sóhaj, sóhajtás. Mindössze kétszer fordul elő az Újszövetségben, és mintegy hússzor az Ószövetség görög fordításában, a Szeptuagintában, ahol hat különféle héber szó fordításaként jelenik meg. Igei jelentésben (*stenadzó*, *sustenadzó*, és *anastenadzó*) nyolcszor találkozunk vele az Újszövetségben, és hússzor a görög Ószövetségben, ahol kilenc héber kifejezést fordítanak ezzel az igével. Igei értelemben is, akár csak főnévként, a szó jelentése: nyögni, sóhajtani.

István, az ő beszédében a 2 Mózes 3:7-et idézi: „Látván láttam népem nyo-

morúságát Egyiptomban, és meghallottam sóhajtózását” (Cselekedetek 7:34). A Szeptuagintában található előfordulások a vajúdo asszony intenzív fájdalmaira is utalnak (Jeremiás 4:31 – „Mintha vajúdo asszony hangját hallanám, az először szülő nő sikoltását”), valamint a nyomorúságba került ember sóhajtózására (Zsoltárok 38:8 – „Szívem gyötrelmében kiáltozom”).

A Szeptuagintában olvasható igealakok különböző, ám egymással mégis kapcsolatban álló jelentést hordoznak: segélykiáltás (Jób 30:25), sóhajtózás, mint a bánat kifejezése (Ezékiel 9:4), gyász (Ézsaiás 19:8), sóhajtózás, nyögdecseles (Ézsaiás 24:7; Jeremiás Siralmi 1:8, 21), a sebesült nyögése (Ezékiel 26:15). Az újszövetségi példák között találunk utalást morgásra, zsörtölődésre, panaszkodásra, vagy valaki ellen való sóhajtózásra (Jakab 5:9), vagy szomorúságra, sóhajtózásra, mint ami az öröm ellentéte (Zsidók 13:17).

Jézussal kapcsolatban kétszer olvashatjuk ennek a szónak az igei alakját. Amikor egy süketet hoztak hozzá, „*az égre tekintve fohász kodott (stenadzó), és így szólt hozzá: Effata! azaz: nyílj meg!*” (Márk 7:34). A következő fejezetben Márk megörökíti Jézus reakcióját, amikor látja a farizeusok jelkeresését: „*Jézus lelke mélyéről felsóhajtva (anastenadzó) így szólt: Miért kíván jelt ez a nemzedék?*” (8:12).

Az ige a Róma 8:26-tal közvetlen összefüggésben kétszer fordul elő. A 22. vers megállapítja, hogy „*az egész teremtett világ együtt sóhajtózik (sustenadzó) és együtt vajúdik mind ez ideig.*” A következő vers így folytatja: „*mi magunk is sóhajtózzunk (stenadzó) magunkban.*” A *stenagmos* / *stenadzó* fenti három előfordulása eszkatológikus kontextusban áll, amelyet az eredeti teremtés és az ember bukásának összefüggésében kell értelmezni.

Jelenlegi, még nem teljesen megváltott állapotunkban, az egész teremtett világgal egyetemben mi magunk is sóhajtózzunk, várva az átok megszűnését. Szoros párhuzam olvasható a 2 Korinthus 5:2, 4 verseiben is. A test megváltására vonatkozóan Pál azt mondja: „*azért sóhajtózzunk (stenadzó) ebben a testben, mivel vágyozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat*”, majd később így szól:

„Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk (stenadzó), minthogy... szeretnénk... felölteni rá amaszt, hogy a halandót elnyelje az élet.”

Emlékezetes Ézsaiás prófétának az egyik eszkatológikus üzenete, amelyben – noha kifejezetten Izraelnek a fogságból való hazatérésére utal – előrevetíti Isten népének végső megváltását: „boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás (stenadzó) pedig elmúlik” (Ézsaiás 35:10; 51:11).

A MELLÉKNÉV

Az „alaléto” általában azt jelenti: kimondhatatlan, szavakban kifejezhetetlen. Toldalékos formájában a „laleó” – „beszélni” ige tagadását fejezi ki. Ez a melléknév az egész Szentírásban mindössze egyszer fordul elő. Bár látszólag elképzelhetetlen a néma (füllel nem hallható) nyögés, sóhajtás, fontos megvizsgálunk az „alaléto,” és a „stenagmos” szó közötti kapcsolatot.

Egy rokon melléknév, az „alalos” használatos a beszélni nem tudó, néma emberek megjelölésére (Márk 7:37; 9:17, 25); a mögöttes gondolat a beszédre való képtelenség. A Szentírásban azonban a szó igei alakja fordul elő leggyakrabban (alaladzó), melynek jelentése: jajgatás, siránkozás (Jeremiás 4:8; 25:34; Márk 5:38); hangozan csengetni (Zsoltárok 150:5; I Korinthus 13:1 [„pengő cimbalom”]); örömrivalgás (Zsoltárok 47:1; 66:1); gyakran ismételn az "alala" felkiáltást, ami Józsué 6:20-ban egy csatakiáltás: „a nép ... hatalmas harci kiáltásban (alalagmos) tört ki, és a kőfal leomlott.”

Mindez ellene szól annak, hogy Pál valami csendes, néma sóhajtozásról beszélne. Az „alaléto” és annak toldalékos formái valamiféle hangadást fejeznek ki – bár inkább hangokkal, sem mint szavakkal, vagy legalábbis a beszélő és a hallgató számára érthetetlen szavakkal. Ebben a helyzetben lép közbe a Szent Szellem szolgálata.

NYELVEKEN SZÓLÁS?

A téma szakértőit megosztja az a kérdés, hogy vajon (teljességében, vagy részben) a nyelveken szólásra utal a „stenagmois alaléto” kifejezés, vagy pedig valami egészen más jelenségre, aminek semmi köze sincs ehhez. Ez a kifejezés egyedülálló a Szentírásban, ezért mindenképpen hasznos, ha megvizsgálunk egy gondolatmenetét tekintve párhuzamos szöveget.

Mivel a Róma 8:26 a Szent Szellemnek arról a szolgálatáról beszél, amelyet a hívő ember érdekében végez, ezért nyilvánvaló a kapcsolat az I Korinthus 14:14-15-tel, ahol Pál megállapítja, hogy

„ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom... Imádkozom a lélekkel...” A Róma 8:26 szerint a Szent Szellem „segít a mi erőtlenségünkön... maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal.”

Olyan kitűnő tudós, mint Ernst Kaesemann, ezt a fohászokodást a nyelveken szólással azonosítja. F. Godet, egy közismert XIX. századvégi svájci exegéta ugyanerre az azonosításra jutott: „Itt egy hasonló területen találjuk magunkat, mint a glosszológia, a nyelveken szólás, amelyre az I Korinthus 14 is utal; csak össze kell vetni a 14. és 15. verssel.”

Mások, mint F. F. Bruce és C. K. Barrett a Római levélről szóló kommentárjukban megengedik feltételezni annak lehetőségét, hogy a nyelveken szólásról van itt szó. Azért idéztem éppen őket, mert – legjobb tudomásom szerint – egyikük sem hajlik a pünkösdi exegézis felé.

Érdemes megjegyezni a kapcsolatot, amely Pál és Júdás apostol értelmezése között húzódik a Szent Szellem általi imádság tekintetében (Efézus 6:18; Júdás 20). Egy felelősségteljes és alapos exegézis megkívánja, hogy óvatosak és mértéktartóak legyünk, mielőtt abszolút mértékben a nyelveken szólással azonosítanánk a Róma 8:26-ban leírt kimondhatatlan fohászokodást, a bizonyítékok azonban inkább mégis ebbe az irányba mutatnak. Az „alaléto” valóban azt jelentheti, hogy ez a fohász a beszélő számára szavak nélküli, mivel nem érti, hogy a Lélek miért könyörög, amikor általa imádkozik. Itt párhuzam figyelhető meg azzal, amit Pál a nyelveken való imádságról tanít: „az értelmem pedig gyümölcstelen” (I Korinthus 14:14).

Anthony D. Palma (Th. D.)

tapasztalt pedagógus az

Assemblies of God

pünkösdi felekezet keretein

belül (Phoenix, Arizona, USA)

Douglass A. Oss

KEGYELMI AJÁNDÉKOK NAPJAINK GYÜLEKEZETÉBEN

1. rész: A kegyelmi ajándékok fogalma és célja

Ez a tanulmányosorozat a pásztorolás nézőpontjából igyekszik áttekintést nyújtani a kegyelmi ajándékok természetét és célját illetően. A jelen cikk lefekteti a kegyelmi ajándékok definícióját, és azt taglalja, hogy mi az elsődleges közösségi és egyéni haszna a kegyelmi ajándékok működésének. Ehhez járul még a témához kapcsolódó igeversék listája is, amely segítséget nyújt azoknak, akik behatóbban szeretnének foglalkozni ezzel a kérdéssel. A következő cikkek a gyülekezetben működő kegyelmi ajándékok egységét (forrás) és sokféleségét (az egyes hívők) vizsgálják, mint pl. az ismeret ajándékait, az erő ajándékait, és a beszéd ajándékait.

Noha a Szent Szellem kitöltetése a gyülekezeteink várva várt megújulását hozza, mégis fontos, hogy a Szentírást, mint Isten tévedhetetlen Igéjét a maga méltó helyére tegyük. Ugyanakkor fontos felidézniük, hogy a „*betű megöl, a Lélek pedig megelevenít*” (2 Korinthus 3:6). Bár a Biblia igéi abszolút mértékben igazak, önmagukban nem hordozzák az életet. Egyedül a Szent Szellem az, aki létrehozza bennünk Jézus Krisztus élő valóságát. Ezt szem előtt tartva, vizsgáljuk meg azokat a bibliai alapelveket, amelyek kitekintést adnak a kegyelmi ajándékok területére.

A KEGYELMI AJÁNDÉKOK MEGHATÁROZÁSA

Általánosságban a kegyelmi ajándék a Szent Szellemtől kapott képesség a gyülekezetben való szolgálatra. Ez a definíció azt is magában hordozza, hogy vannak ajándékok, amelyek veleszületett képességeken keresztül nyilvánulnak meg – tanítás, adminisztráció, adakozás – de vannak olyan ajándékok, amelyek meghaladják a természetes képességeket – gyógyítás, prófétálás, csodatevés. Az Újszövetségben található felsorolásokban mindkét típust megtaláljuk (v.ö. Róma 12:6–8; 1 Korinthus 7:7; 12:8–10, 28; Efézus 4:11; 1 Péter 4:11).

Néhány dolgot meg kell jegyeznünk ezekkel a felsorolásokkal kapcsolatban.

1. Ezek a listák nem tartalmazzák az összes lehetséges ajándékot, amit Isten adhat. Sok embernek például Isten a közbenjárás ajándékát adta. Ez az ajándék nem szerepel az újszövetségi felsorolásokban, mégis ez az ajándék hatalmas és hatékonyan használható szellemi erősségek lerombolására. Nem szabad behatárolnunk Istent, hiszen Ő sem határolta be Önmagát. A Szentírásban azt látjuk, hogy Isten nem csupán az említett felsorolásokban szereplő ajándékokkal ruház fel embereket.

2. Minden ajándék Istentől eredő képesség. Egyik ajándék sem magasabb rendű, mint a másik (pl. természetes, v. természetfölötti ajándékok). Lehet, hogy bizonyos ajándékok külső megjelenésükben természetes, veleszületett képességekkel működnek, mégis ugyanúgy a Szent Szellemtől vannak, akárcsak a csodás, vagy természetfölötti ajándékok. Ebben az értelemben a keresztyén élet minden aspektusa természetfölötti (v.ö. 1 Korinthus 12:13-31).

3. A megajándékozottság nem jelent feltétlenül szellemi érettséget. Az ajándékok Istentől kapott képességek a szolgálat végzésére, és Isten az Ő tetszése szerint osztogatja azokat. Például, a korinthusiak minden kegyelmi ajándékban bővültek (1 Korinthus 1:7), jellemükben azonban éretlenek voltak, amint ezt jól tükrözi pártoskodó és féltékeny magaviseletük akár a vezetők, akár az ajándékok kérdésében (v.ö. 1 Korinthus 3:1-23; 12-14).

Ez a tanulmány az ún. csodálatos ajándékokra igyekszik fókuszálni a figyelmet; azokra az ajándékokra, amelyek a Szent Szellem munkája által meghaladják a természetes, hétköznapi megnyilvánulásokat. Még ez a kategória is túl tág egy ilyen rövid tanulmány számára, úgyhogy most elsősorban az 1 Korinthus 12-14-re koncentrálnánk a kegyelmi ajándékokról szóló értekezés.

A KEGYELMI AJÁNDÉKOK CÉLJA

- A közösségi istentiszteleten belül a kegyelmi ajándékok célja a Test egészének építése (1 Korinthus 12:7). A beszédben megnyilvánuló ajándékok például fontos, hogy érthetőek legyenek az egész gyülekezet számára, hogy mindenki épülhessen a kijelentés által (1 Korinthus 14:5–19). Máskülönben, aki beszél, mintha a levegőbe beszélne (1 Korinthus 14:9).

- A kegyelmi ajándékok célja Isten dicsőítése (1 Korinthus 14:16–17, 25). Ez az alapelv talán még konkrétabb módon fogalmazódik meg úgy a szóbeli, mint a szolgálatban megnyilvánuló ajándékok tekintetében (1 Péter 4:10–11). Az ajándékok célja, hogy „mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által” (11. v.).

- Személyes használatban az ajándékok az egyént is építik (1 Korinthus 14:4, 18–19). Ennek az alapelvnek az alkalmazása nem is kérdéses akkor, amikor magányunkban gyakorolunk csendességet és istentiszteletet. Ahhoz sem fér kétség, hogy Isten személyesen kommunikál velünk a közösségi istentiszteleti alkalmon kívül (Cselekedetek 9:1–19; 13:1–3). Ezt az újszövetségi tanítást azonban gyakran félreértik olyanok, akik csupán alkalmi látogatói valamely pünkösdi gyülekezetnek. Istentiszteleteink általános gyakorlata, hogy időt szakítunk az egyéni imádságoknak is, amit elődeink gyakran „imakoncertnek” neveztek. Amint a hívők felemelik hangjukat az Úrhoz, és mindez a dicsőítés és a könyörgés egyetlen hatalmas akkordjává egyesül, a Szent Szellem munkája gyakran megnyilvánul. Bár ezek az imakoncertek közösségi istentiszteleteken történnek, valójában olyan alkalmat jelentenek, amikor az egyén az Istennel való kapcsolatát szemé-

lyesen gyakorolja. Az érthetőség alapelve nem vonatkozik az egyéni imádkozás, vagy az előrehívás után gyakorolt szolgálatokra.

A kegyelmi ajándékok két fő területen működnek: az egyéni és a közösségi területen. Ez a meghatározás segít megérteni a kegyelmi ajándékok távolabbi célját. Úgy a közösségi, mint az egyéni használatban a Szent Szellem megnyilvánulásai hasznokra és építésre adattak. Legyen a célja akár meggyőzés, vagy megerősítés, történjen csendesen vagy Isten hatalmának túlaradó megmutatkozásában, a kegyelmi ajándékok megnyilvánulásai azért vannak, hogy visszavezessenek bennünket az Isten dicsőséges képmására, amely nem más, mint maga a mi Urunk, Jézus Krisztus, és hogy egyedül csak Övé legyen minden magasztalás!

Douglass A. Oss (Ph. D.)

a Központi Pünkösdi Teológia
biblikateológiai tanszékének
vezetője, valamint Salt Lake City-be
(Utah, USA) kiküldött misszionárius

A bibliai idézetek az új fordítású Szentírásból valók.

Wayne Grudem, Systematic Theology (Grand Rapids: Zondervan, 1994). 1016.

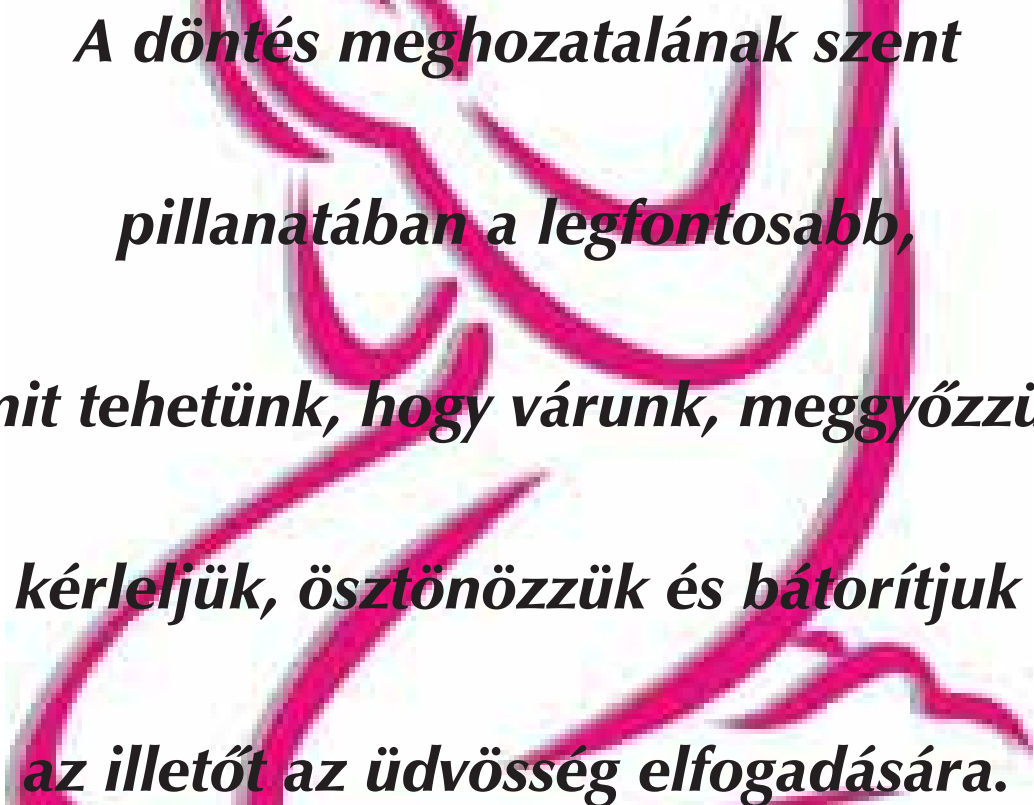
A felsorolásokban az alábbiak szerepelnek: apostol, próféta, evangélista, pásztor-tanító, csodatevés, gyógyítás, segítség, adminisztráció, nyelveken való szólás, nyelvek magyarázata, lelkek megkülönböztetése, bölcsesség beszéde, ismeret beszéde, hit, szolgálat, bátorítás, adakozás, vezetés, irgalom, házasság, szüzesség.

Folynak viták arról, hogy vajon az 1 Korinthus 12:4-10-ben váltakozva használt két kifejezés: a „charismata” és a „phanerosis” vajon két külön kategóriát jelöl-e. Erre nincs konkrét bizonyíték, és úgy tűnik, hogy ebben az összefüggésben egyszerűen csak szinonim kifejezések.

Ralph Riggs, The Spirit Himself (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1949), 113-186.

Sam Farina

HATÉKONY, MEGHÍVÁS

*A döntés meghozatalának szent
pillanatában a legfontosabb,
amit tehetünk, hogy várunk, meggyőzzük,
kérelmünk, ösztönözzük és bátorítjuk
az illetőt az üdvösség elfogadására.*

Az evangélizációs munkában a döntésre hívás kérdése több vitát és zavart okozott, mint bármilyen más kérdés – Stephen Olford

1996. július 3-án szemtanúja voltam annak, amint édesapám – földi pályáját befejezve – utolsót lélegzett. Bár az orvosi papíron az állt, hogy a halál oka a rák volt, örök életének kezdete 1956. májusában egy istentiszteleti alkalmon elhangzott előrehívás pillanatában volt.

„Valamit éreztem abban a pillanatban, amikor leültem. Már nem emlékszem a hirdetett üzenetre, de arra nagyon is jól emlékszem, amikor elhangzott az előrehívás. Ott ültem az első padok egyikében, és könnycseppek folytak végig az arcomon. Tagadhatatlanul azon a rendkívüli napon történt az én megtérésem.”

Kisfiú koromban gyakran hallottam ezeket a szavakat, amint apám a megtéréséről mesélt nekem. Apa nem az egyetlen volt a családban, aki így tért meg. Hat héten át minden este elhangzott a megtérésre hívás, és édesanyám, nagybátyáim, nagynénéim, és több unokatestvérem is megtért.

Gerald Strober: „Billy egy napja” c. könyvében sokan mondják, hogy jobban vágnak az örök életre, mint bármi másra. A lelkipásztor és az evangélista kiváltságos helyzeti előnnyel rendelkezik, hogy megmutathassa a még újjá nem született embereknek, hogy mindezt miként nyerhetik el, sőt ott helyben közvetlenül segíthet nekik az üdvösség elfogadásában.

A nyilvános előrehívások ellenzői azt állítják, hogy ennek alkalmazása legkorábban Charles Finney (1792–1875) szolgálatáig vezethető vissza, előtte ez nem volt gyakorlat. Ez azonban történetileg nem helytálló. Isten így hívta elő Ádámot: „Hol vagy?” (1 Mózes 3:9). Csak azok nyertek bűnbocsánatot, akik engedelmeskedtek Mózes parancsának, és nyilvánosan előreléptek (2 Mózes 32:26, 30). Az első század evangélistái is arra szólítottak fel, hogy aki kész a megtérésre, a hit befogadására és a

bemerítkezésre, az nyilvánosan tegyen vallást erről. Már önmagában az a tény is, hogy meg tudták számolni a megtérteket, azt bizonyítja, hogy az apostoli kor evangélistái alkalmazták a nyilvános döntésre hívást (Cselekedetek 2:41).

Stephen Olford, aki Billy Graham tanácsadója volt, azt írta: „Az evangélizációs munkában a döntésre hívás kérdése több vitát és zavart okozott, mint bármilyen más kérdés.” Ugyanebben a témában W. A. Criswell ezt írta: „Ha valaki csak azért prédikál, hogy prédikáljon, az nem más, mint paródia. Mi azért prédikálunk, hogy egy döntés meghozatalára szólítsuk fel az embereket.”

Mi a nyitja a hatékony döntésre hívásnak?

1. Azonosulás az emberi szükségekkel. „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne” (2 Korinthus 5:21). Amikor Isten eljött, hogy elérje az emberiséget, emberré lett. Nem vonulhatunk ki az emberek közül, különben sohasem fogjuk elérni őket. Hogyan beszéljünk nekik a kereszten függő, és a bűnösökért elvérző Istenről, ha ez a mi szemeinkből nem csal elő könnyeket? Ez a szeretet arra kell, hogy ösztönözzön bennünket, hogy úgy kérleljük a bűnösöket, mintha Isten maga kérlelné őket a megtérésre.

2. Felszólítás a döntésre. Az intellektuális beleegyezés még nem elég; a megtérés döntés kérdése (2 Korinthus 5:20). A prédikáció által az emberek felfigyelnek Jézusra. Az Ő hívó hangja érzéseket vált ki, de az akaratuk szükséges hozzá, hogy megnyissák előtte szívük ajtaját (Jelenések 3:20). Nagyon fontos dolgot mondott John R. W. Stott, amikor a XX. század gyülekezeteit figyelmeztette: „Sohasem szabad úgy hirdetni az igazságot, hogy utána rögtön nem intézünk felhívást. Nem

elég csupán tanítani az evangéliumot; sürgetni kell az embereket, hogy fogadják be azt.” 1911-ben John Henry Jowett azt írta a prédikálással foglalkozó könyvében: „Minden egyes igehirdetésünkben azért kell prédikálnunk, hogy az emberek döntéseket hozzanak. Munkálnunk kell a döntés meghozatalát, és ne engedjük, hogy halogassák.”

Az Apostolok cselekedeteiről szóló könyvben leírt minden prédikáció a kihirdetett üzenet után tartalmaz felhívást is. Jézus első beszéde is az üzenet meghirdetésével kezdődött: „Betelt az idő, és elközelített már az Isten Országa”. Ezután azonban rögtön a felszólítás következett: „Térjete meg és higgyetek az evangéliumban!” (Márk 1:14–15). A hallgatók kétszeres felszólítást kaptak arra, hogy válaszoljanak.

3. Úrnak vallani Jézust. Amikor egy bűnös ember igazán megértette az evangéliumot, a következő lépés az, hogy megvallja Jézus Krisztust. Amikor Jézus az emberek között szolgált, úgy a vér folyásos asszonyt, mint Zákeust, vagy éppen a száradt kezű embert arra szólította fel, hogy nyilvánosan valljanak színt.

Sok esetben Billy Graham azt mondja: „amikor befejezem a beszédemet, azt fogom kérni önöktől, hogy jöjjenek ki a helyükről, és jöjjenek Jézushoz.” Egész prédikációja alatt hidat épít a hirdetett üzenet, a hallgató döntése és a nyilvános hitvallás közé.

4. Világossá tenni, hogy az embereknek mi a teendőjük. Úgy kell megszerkeszteni az igehirdetést, hogy maradjon idő a döntésre való felhívásra. Ezután imádkozni kell az emberekkel, segíteni kell, hogy a hitvallás kikristályosodjon a szívekben, végül meg kell köszönni Istennek, amit Ő tett az illető életében. Tegyük nagyon világossá, hogy az üdvösséget nem azért kapták, mert előrejöttek, vagy

mert imádkoztak, vagy esetleg aláírtak egy visszajelző kártyát. A megtérés akkor történik, amikor valaki személyes hitre jut Jézusban, mint Megváltójában. R. Allen Streett írja „A hatékony előrehívás” c. könyvében:

„Az ószövetségi megtérés-fogalom (héberül: shúb) visszatérést, vagy hátrarcot jelent (1 Királyok 8:47; Ezékiel 14:6, 18:30). Az Újszövetségben használatos görög szó, a metanoéo viszont a belső döntésre, vagy a gondolkodás megváltozására helyezi a hangsúlyt. Amikor ez a két fogalom összekapcsolódik, teljes szélességében kirajzolódik előttünk a megtérés fogalmának bibliai jelentése. Arra kell felszólítani az embereket, hogy bánják meg bűneiket, higgyenek, és nyíltan, nem szégyellve Őt, kövessék Krisztust. Ennek a három dolognak benne kell lennie minden megtérésre hívásban.”

Az előrehívásoknak általában két általános félelem szab gátat: (1) az emberektől való félelem, és (2) a kudarcotlól való félelem. Miközben a legtöbb lelkes nem vitatja, hogy hirdetni kell az evangéliumot az elveszett világnak, sokan mégis haboznak, hogy saját gyülekezeteikben nyilvános döntésre hívást alkalmazzanak. Pál arra bízta Timóteust, hogy: „végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat” (2 Timóteus 4:5). Lewis A. Drummond írta: „Ennek az ígének a világos alkalmazása azt jelenti, hogy egy lelkipásztor nem végez teljes szolgálatot, ha nem tölti be evangélista szerepét.”

5. Legyenek kiképzett utógondozók, akik el vannak látva megfelelő irodalommal. Csak akkor mondhatjuk el, hogy betöltöttük az Isten terve szerinti tanítványnyá nevelés munkáját, ha a frissen megtértek eljutnak az üdvbizonyosságra, ha kialakítják a napi csendességük gyakorla-

A döntés meghozatalának szent pillanatában a legfontosabb, amit tehetünk, hogy várunk, meggyőzzük, kérleljük, ösztönözzük és bátorítjuk az illetőt az üdvösség elfogadására

A lelkipásztor és az evangélista kiváltságos helyzeti előnnyel rendelkezik, hogy megmutathassa a még újjá nem született embereknek, hogy mindezt miként nyerhetik el, sőt ott helyben közvetlenül segíthet nekik az üdvösség elfogadásában

tát, ha bemerítésben részesülnek, ha integrálódnak a gyülekezet közösségébe, ha szent életre igyekeznek, ha rendszeresen adakoznak, odaszánják magukat a szolgálatra, és belépnek a gyülekezeti tagság kötelékébe.

6. Látni kell a döntésre hívás szükségességét már jóval azelőtt, hogy alkalmaznánk. Isten folyamatosan munkálkodik azokban, akik hallják az igehirdetésünket (2 Korinthus 6:1–2). Egyedül ez az, ami arra serkenthet bennünket, hogy minden egyes prédikálásunk alkalmával alkalmazzuk a döntésre való fel szólítást. Ott kell élnen bennünk ennek a képe, amint Isten kérleli a bűnös embert a megtérésre. Ez az Isten irgalmának a képe.

Soha ne felejtjük el: *„Most van az üdvösség napja!”* (2. vers). Amikor rádöbbenünk, hogy egyetlen embernek sincs garancia arra, hogy megéri a holnapi napot, és hogy eljön az idő, amikor már nem lehet dönteni Jézus mellett, ez a felismerés elveszi a szívünkéből az összes félelmet, ha eljön a meghívás pillanata. Jézus mondta: *„Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! Íme, elhagyatottá lesz a ti házatok.”* (Máté 23:37–38).

Azt tanácsolom, hogy várjunk, amikor felhívást intézünk a döntésre. Ne kapkodjunk. A döntés meghozatalának szent pillanatában a legfontosabb, amit tehetünk, hogy várunk, meggyőzzük, kérleljük, ösztönözzük és bátorítjuk az embereket az üdvösség elfogadására.

Robert Coleman mondta: *„Abból az igehirdetésből, amely nem hordozza ezt a sürgetést, hiányzik az evangélium időszerűsége. Mint a meghívás emberi eszköze, az Ige szolgálja a Szent Szellemre bízva magát tegyen meg minden*

tőle telhető, hogy rávegye a hallgatót a megfelelő döntés meghozatalára.” C. E. Autrey írja „Az evangélizáció alapjai” c. könyvében: *„Nem elég csupán tájékoztatni és figyelmeztetni az elvezetteket a közelgő ítéletre; meg kell őket győzni.”*

James H. Jauncy, aki hivatásos pszichológus, úgy definiálja a rábeszélő képességet, mint *„annak képességét, hogy lelkesen kifejtsük azt a hitet, amelyet mi magunk erősen vallunk.”* Az ilyen embert Andrew Blackwood *„tüzes lelkűnek”* nevezi.

7. Ne adjunk okot a támadásra! Semmi szükség arra, hogy bárkit megbotránkoztassunk (2 Korinthus 6:3–4). Sokan azért vonakodnak gyakorolni az előrehívást, mert sok olyan esetet hallottak, amely félrevezető volt, és nem biblikus. A mi feladatunk az, hogy igazi, biblikus hívást tegyünk az üdvösségre.

8. Imádság. Imádkozzunk, amíg csak Pál apostollal együtt el nem mondhatjuk: *„Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szent Szellem által, hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom győtri a szívemet. Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett”* (Róma 9:1–3).

Miközben Krisztussal vagyunk közösségben az imádság által, az Ő aggodalma az elveszett lelkek iránt a mi aggodalmunkká is válik. Amikor valaki elérkezik erre a pontra, a harc nagyrészt már el is dőlt. Ahogy Charles Spurgeon mondja: *„Egy égő szív hamar talál magának égő nyelvet.”*

Sam Farina

az Assemblies of God pünkösdi felekezet evangélistája (Racine, Wisconsin, USA)

IGEMAGYAK

TELVE VAGY SZENT SZELLEMMEL?

Efézus 5:18-21

BEVEZETÉS

A hívő keresztyén ember életében a Szent Szellemmel folyamatosan jelen kell lennie. Vajon bibliai igazság az, hogy ha egyszer valaki betöltekezett, akkor mindig úgy is marad?

ÜZENET

1) Parancs (18. vers)

a) Ellentét

(1) Az Ige miért a részegség és a Szent Szellemmel való betöltekezés közötti ellentétet említi? Ami/aki betölti az életem, hatással van a viselkedésemre.

(2) Az első tanítványokat részegséggel vádolták (Cselekedetek 2:13-16).

b) Folyamatosság

(1) Jobb fordítás: „folyamatosan teljete meg Szent Szellemmel”

(2) A Szent Szellem keresztség nem egy „egyszer s mindenkorra” átélés!

(3) Szükségek betöltésére is rendelkezésre áll

(1) Péter védekezése a vallási vezetők előtt (Cselekedetek 4:8)

(2) A tanítványok egyre növekvő bátorság-szükséglete (Cselekedetek 4:29-31)

(3) Pál ítélete Elimász varázslóról (Cselekedetek 13:9-11)

(4) A betöltöttség állapota elérhető a keresztyének számára

(1) Az asztalok körül szolgálók felé támasztott követelmények (Cselekedetek 6:2-3)

(2) István példája (Cselekedetek 6:5; 7:55)

2) Bizonyíték (19-21. vers)

a) A betöltekezés kezdeti külső bizonyítékai:

(1) Nyelveken szólás (Cselekedetek 2:4; 10:46; 19:6)

(2) Erő a bizonyágtételre (Cselekedetek 1:8)

b) A betöltekezés folyamatos bizonyítékai:

(1) Más keresztyének felé való szolgálat (19. vers)

(1) Zsoltárok, énekek és szellemi énekek a kölcsönös épülés érdekében

(2) A szellemi énekek kategóriába beletartozik a Szent Szellem által való éneklés (1 Korinthus 14:15)

(2) Az Úr felé való szolgálat (19. vers)

(1) A zenei imádatnak mindig „az Úrnak” szóló szolgálatnak kell lennie

(2) A szívből kell fakadnia, és a Szent Szellemmel kell inspirálnia (János 4:23-24; Filippi 3:3)

(3) Hála Isten felé (20. vers)

(1) Mindenkor

(2) Mindenért

(3) Jézus nevében

(4) Kölcsönös engedelmisség és odafigyelés (21. vers)

(1) „Krisztus félelmében” kell történnie

(2) Többféle kapcsolat: feleség a férj felé (5:22-24); férj a feleség felé (5:25-33); gyermekek a szülők felé (6:1-3); szülők a gyermekek felé (6:4); dolgozók a munkáltató felé (6:5-8); munkáltató a dolgozók felé (6:9)

KONKLÚZIÓ

A hívő keresztyén ember a fentiek alapján lemérheti alárendeltségének mértékét a Szent Szellem felé. A Szent Szellemmel való betöltekezésnek üdvös hatása van a más hívekkel, az Úrral, a családdal és a társadalommal való kapcsolatunkra. Ha engedjük, hogy a Szent Szellem rajtunk keresztül ezekben a kapcsolatokban megnyilvánuljon, az Ő folyamatos jelenléte lesz jellemző életünkre.

- Anthony D. Palmer
Springfield, Missour

GYÓGYULÁS ISTENTŐL

Márk 1:40-42

BEVEZETÉS

A fenti textus vizsgálata négy olyan tényezőre világít rá a leprás megtisztulásánál, amely hitünket építi az Istentől származó gyógyulás területén.

ÜZENET

1. A leprás állapota (40. vers)

a. Állapotának súlyossága (Lukács 5:12)

b. Eldöntötte, hogy odamegy

2. A leprás kiáltása

(40. vers)

a. A kiáltás kétségbeesést tükröz (Máté 8:2; Lukács 5:12)

b. A kiáltás elszántságot tükröz

3. Az Úr könyörülete

(41. vers)

a. Jézus reagál

b. Jézus megérint

c. Jézus szól

4. A megtisztítás

(42. vers)

a. Beszéd általi gyógyulás

b. Azonnali gyógyulás

c. Teljes gyógyulás

KONKLÚZIÓ

A leprás megtisztítása fontos példa számunkra, amelyet követve személyes gyógyulásunkra vonatkozó Istenbe vetett hitünk is épülhet.

- Randy Cartwright
Cape Girardeau, Missour

